Prima mea lectură

MAX

CĂȚELUȘUL DISPĂRUT

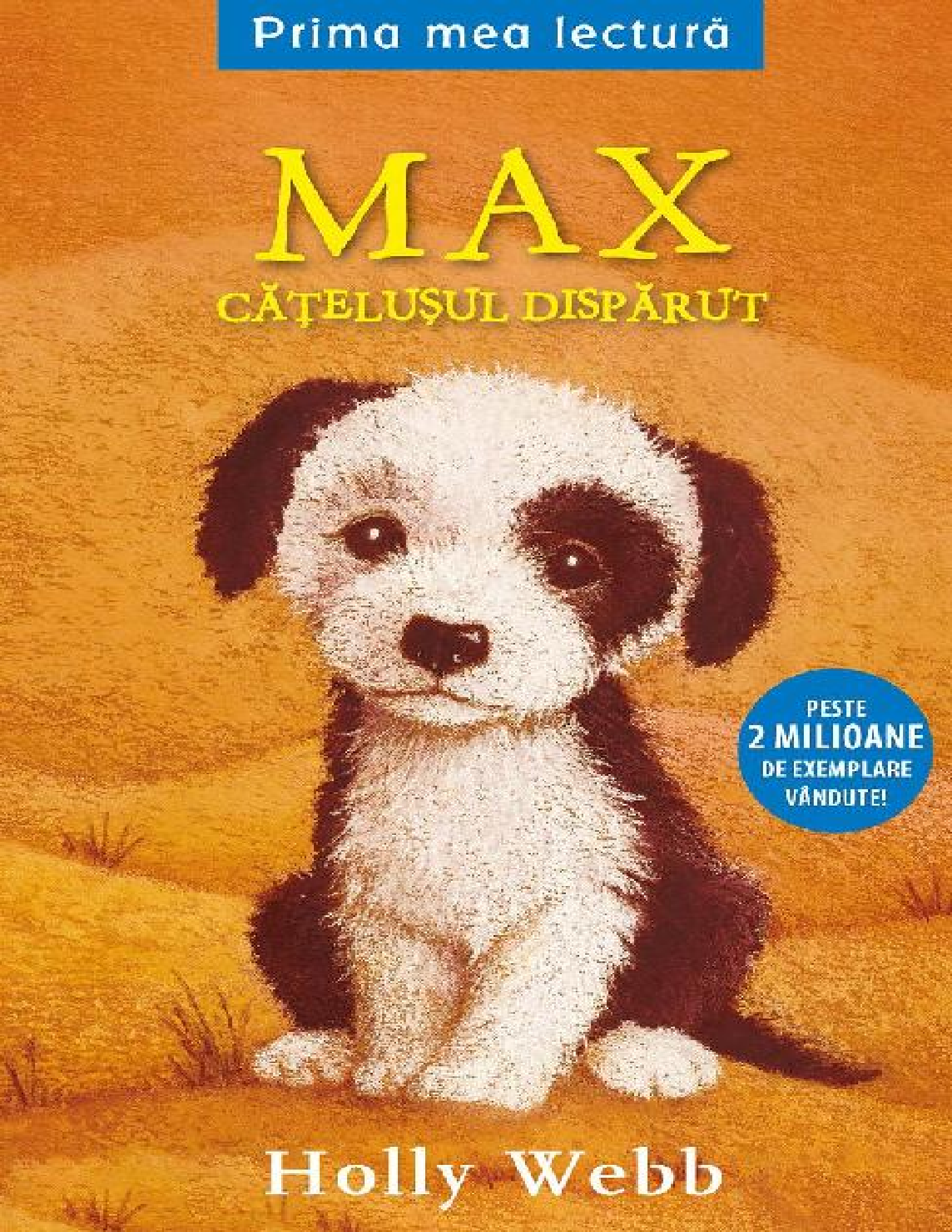

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

MAX

CĂȚELUȘUL DISPĂRUT

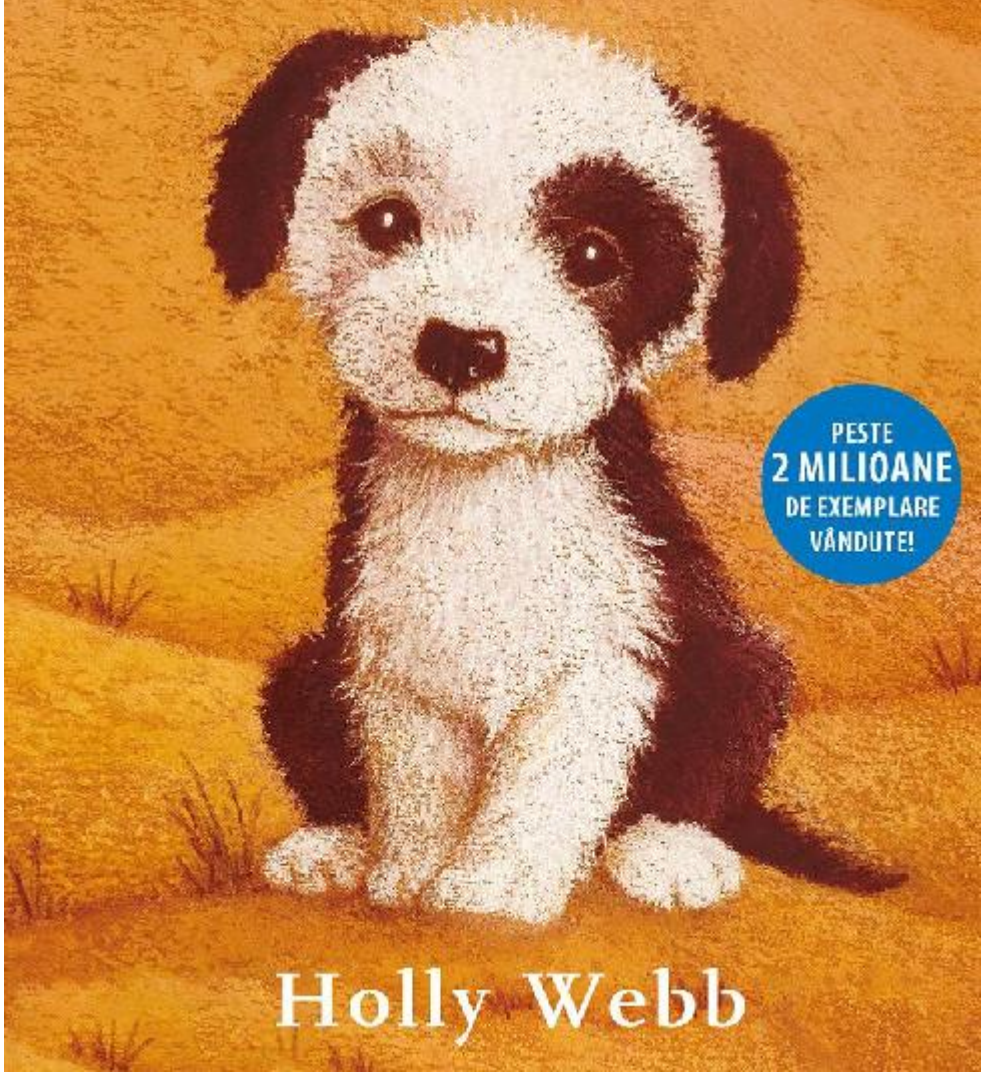

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

MAX

CĂȚELUȘUL DISPĂRUT

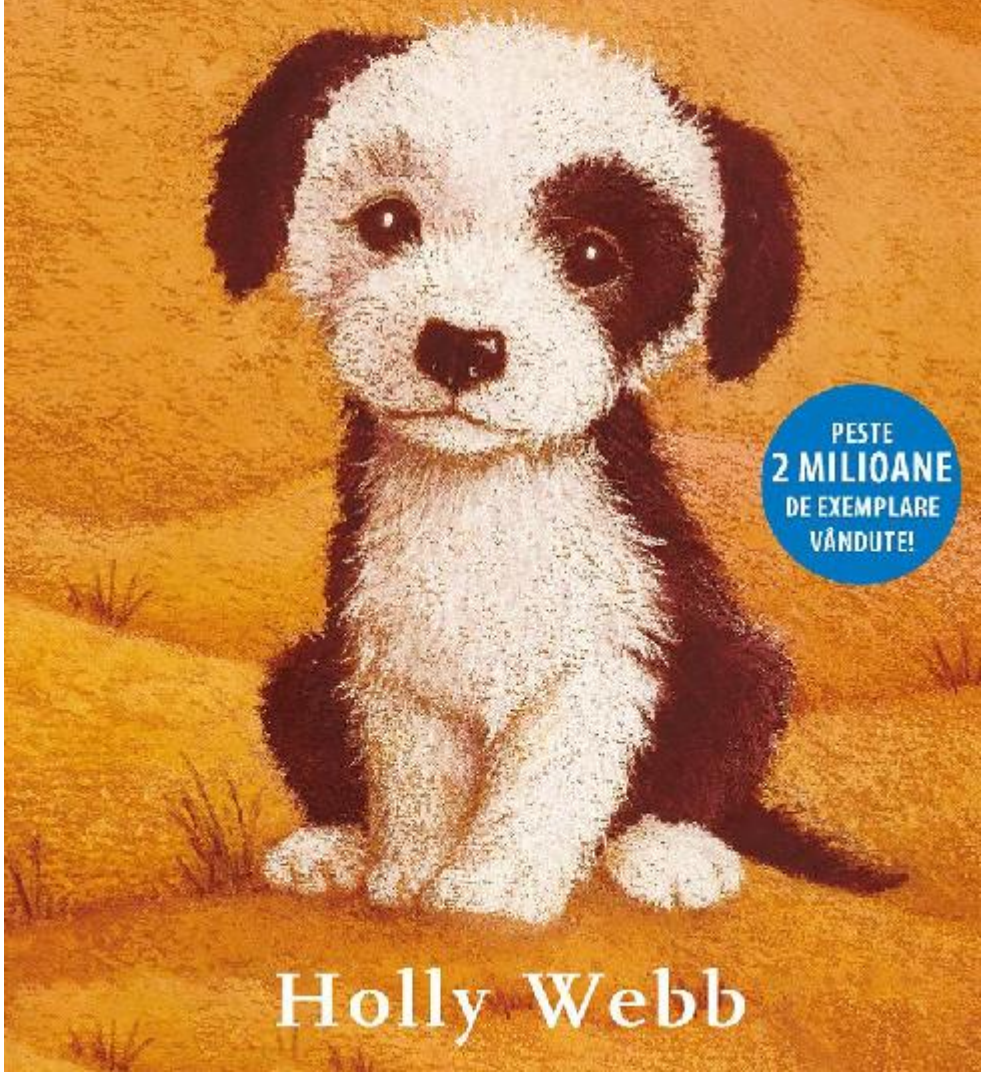

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

MAX

CĂȚELUȘUL DISPĂRUT

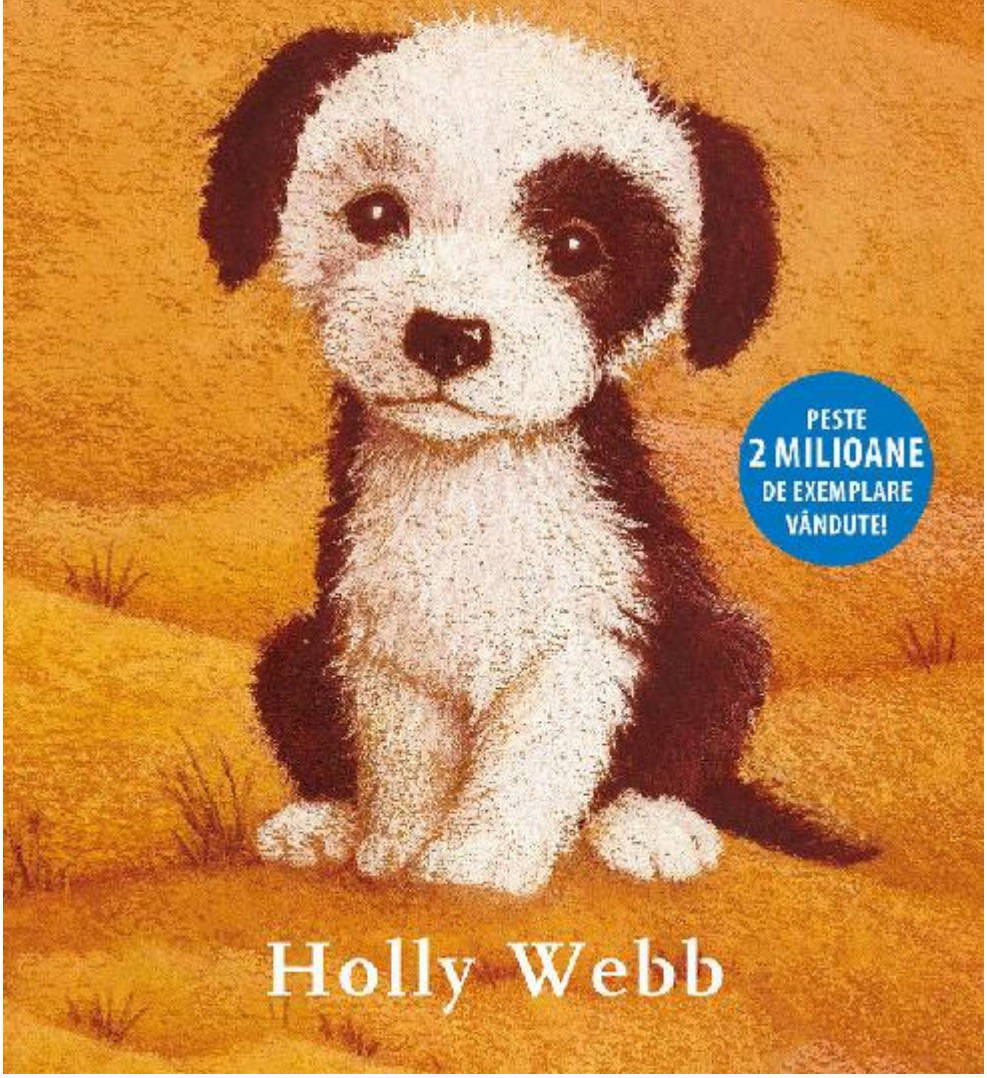

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul şase

MAX,
CĂȚELUȘUL DISPĂRUT

Pentru Rosie

Holly Webb

MAX,
CĂȚELUȘUL DISPĂRUT

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

LITERA
MIGI

Max the Missing Puppy

Holly Webb

Text copyright © 2008 Holly Webb Ilustrații copyright © 2008 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Max, cățelușul dispărut

Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate Traducere din limba engleză: Justina Bandol
Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Irina Ilie

Copertă: Andreea Apostol Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Max, cățelușul dispărut / trad. Justina Bandol –

București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1474-2

ISBN EPUB 978-606-33-5165-5

I. Bandol, Justina (trad.)

82–93–34=135.1

778.534.6

Capitolul unu

Molly deschise poarta şi o ţinu aşa, nerăbdătoare s-o ajungă din urmă părinţii ei.

– Aici e! strigă ea. Numărul patruzeci şi doi!

Era sigură că aude deja schelălăieli şi scâncete venind din interiorul casei şi abia aştepta să intre.

Până la urmă, părinţii ajunseră lângă ea.

– Du-te şi sună la uşă! îi zise tatăl.

Ţârâitul soneriei izbucni înăuntru, urmat de o explozie de hămăieli groase. Fetiţa auzi apoi un duduit de paşi şi ţăcănit de gheare pe podea şi ceva se lovi cu un bufnet de uşă. Molly făcu un pas înapoi, surprinsă.

– Jackson, dă-te la o parte! Cum vrei să deschid uşa dacă stai lipit de ea? Vocea nu părea supărată, mai degrabă ai fi zis că stăpâna câinelui se abţine să nu râdă. Şi nici voi, ceilalţi, nu sunteţi mai breji!

Lătratul cel gros era acompaniat acum de o mulţime de scâncete stridente, emoţionate. Uşa se deschise, şi în prag apăru o femeie cu un chip binevoitor, care încerca să stăvilească valul de căţeluşi alb cu negru care i se învârteau printre picioare. Un câine enorm, cu blană cenuşie lăţoasă, se aşezase pe labele din spate lângă ea.

– Ah, bravo! Bună ziua, vă rog frumos să închideţi poarta! Mă tem că puii sunt cam agitaţi şi abia aşteaptă să iasă din casă şi s-o pornească haihui. Eu sunt Sally Hughes, am vorbit la telefon. Poftiţi, vă rog!

– James Martin, se prezentă tatăl lui Molly, ridicând un căţeluş care izbutise să treacă de piciorul doamnei Hughes. Aţi vorbit la telefon cu soţia mea, Clare, iar ea e fetiţa noastră, Molly. Mare iubitoare de câini!

Intrară în casă în urma cetei de pui năzdrăvani. Molly se uita la ei uluită. Doamna Hughes îi spusese mamei ei că avea şase, dar aici în mod sigur erau mai mulţi. Casa părea plină!

Doamna Hughes îi conduse în bucătărie şi puse ceainicul la fiert. O căţea mare, cu blana groasă zăcea întinsă într-un colţ, pe o pernă mare şi confortabilă, moţăind. Fetiţei i se păru că o aude mârâind când căţeluşii se întoarseră şi se repeziră grămadă peste ea.

Doamna Hughes zâmbi.

– Biata Silkie! Cred că, de fapt, abia aşteaptă să-i plece puii. E o mamă minunată, dar o sleiesc pur şi simplu de puteri!

Puse câte o ceaşcă de cafea în faţa părinţilor lui Molly, şi ei îi turnă un pahar cu suc.

Fetiţa sorbi aşezată incomod pe marginea scaunului. Ar fi preferat să se joace cu căţeluşii, care ţopăiau în continuare în jurul mamei lor.

Doamna Hughes îi observă privirea galeşă şi o îndemnă:

– Du-te, joacă-te cu ei! Ai grijă doar la Jackson, tatăl lor, e complet inofensiv, dar e foarte mare şi poate să te dărâme fără să-şi dea seama!

Molly îngenunche pe podea, şi căţeluşii o priviră cu interes. Cel mai curajos dintre ei păşi furiş spre ea, dând încetişor din coadă. Molly întinse o mână, şi el i-o împinse uşor cu căpşorul, apoi se dădu înapoi. O clipă, fetiţei i se păru că puiul era cât pe ce să izbucnească în râs!

– Doamnă Hughes, zise ea, întorcându-se, de ce puii nu seamănă cu Jackson şi cu Silkie? Au blana scurtă şi sunt alb cu negru, deşi părinţii lor sunt gri.

– Aşa se întâmplă la ciobăneştii englezeşti, îi explică doamna Hughes. Se nasc cu o blăniţă scurtă şi elastică, alb cu negru, care capătă o culoare mult

mai deschisă atunci când cresc.

Tatăl lui Molly se uita gânditor la Silkie, la smocurile de blană netedă şi lucioasă răsfirate peste perna de sub ea.

– O să fie mare bătaie de cap s-o spălăm şi s-o pieptănăm.

Doamna Hughes dădu din cap cu un aer grav.

– Da, o să fie. Trebuie să aveţi grijă să aibă blana curată şi să nu facă răni sau coji sub ea. Pe deasupra, ciobăneştii au nevoie de foarte multă mişcare. Nu că ar exista vreo rasă canină uşor de îngrijit, dar un ciobănesc te poate solicita considerabil din punct de vedere fizic.

Molly ridică privirea spre părinţi. Lucrurile păreau puţin îngrijorătoare, dar ea tot îşi dorea să ia un căţeluş acasă!

Mama ei şovăia.

– Poate nu-i o idee aşa de bună, spuse ea. Noi n-am mai avut până acum un câine. Nu cumva ni s-ar potrivi o rasă mai mică?…

Căţeluşul cel curajos, care avea o faţă aproape complet albă, cu urechiuşe negre simpatice şi un singur petic negru pe ochi, ca de pirat, se furişa din nou spre Molly. De data asta îi sări cu lăbuţele pe genunchi şi o linse scurt pe obraz.

Molly rămase cu gura căscată de încântare. O asculta pe mama ei şi nu fusese atentă. Îl scărpină sub bărbie.

– Pe mine nu mă deranjează dacă e bătaie de cap, spuse ea serioasă.

Un alt căţeluş, cu aceeaşi înfăţişare simpatică de pirat, făcu un salt şi-i sări în poală. Rămase acolo, cu limba spânzurându-i afară, aparent foarte încântat de sine însuşi.

Doamna Hughes zâmbi.

– Nu e numai bătaie de cap. Sunt câini extrem de afectuoşi, foarte jucăuşi şi se înţeleg foarte bine cu copiii. Fiica dumneavoastră va avea un prieten pe viaţă. Se lăsă pe vine alături de Molly. Aceştia doi sunt băieţi, nişte ştrengari şi jumătate, curioşi să le ştie pe toate. Fetele sunt ceva mai sfioase.

Odată ce fraţii lor le dovediseră că fetiţa nu prezenta niciun pericol, căţeluşele veniră şi ele în jurul lui Molly, să fie mângâiate. În scurt timp, fetița se trezi aproape învelită într-o pătură de blană alb cu negru. Zări cu coada ochiului cum Silkie o privește cu un ochi, mare şi întunecat, de sub şuviţele lungi care-i atârnau pe frunte. Căţeaua răsuflă fericită, parcă uşurată, şi Molly nu mai avu nicio îndoială că se bucura să mai vadă măcar o dată pe cineva năpădit de căţei.

Părinţii ei stăteau de vorbă cu voce joasă. Molly încerca să-i asculte, dar căţeluşii o tot lingeau pe urechi, distrăgându-i atenţia. Of, spera că nu se răzgândiseră! Când ai ei văzuseră în ziar anunţul cu „căţeluşi de vânzare“ şi-şi dăduseră seama că nu aveau decât vreo jumătate de oră de mers cu maşina până acolo, totul păruse dintr-odată perfect. Înainte, bietei Molly îi luase foarte mult timp să-şi convingă părinţii că era îndeajuns de responsabilă ca să aibă grijă de un câine. Ani de zile, răspunsul lor fusese: „Când ai să mai creşti!“ Acum nu se mai simțea în stare să aştepte din nou. Puii aceştia erau superbi, iar Jackson şi Silkie arătau grozav. Molly îşi închipui cum ar fi fost să alerge în fiecare zi, după şcoală, pe plajă cu un câine uriaş, cu blana argintie, ca Jackson!

Până la urmă, tatăl ei veni şi se lăsă pe vine alături de ea. Molly şi toţi căţeluşii se uitară lung la el, cu priviri grave. Apoi unul dintre cei doi mai jucăuşi se aplecă puțin, îi împunse brațul cu capul și ridică spre el o pereche de ochi negri strălucitori.

Tatăl îl luă cu blândeţe în braţe şi-i zâmbi lui Molly.

– Deci, crezi c-ai să te descurci să-l scoţi la plimbare pe unul dintre hoţomanii ăştia? întrebă el.

Fetița scoase o exclamaţie de bucurie.

– Adică, da? Putem să luăm unul?

Îl strângea în braţe pe celălalt căţeluş, care încerca acum să i se vâre sub pulover.

– Da. Dar va trebui să ai grijă de el, Molly. Şi să ştii că n-o să rămână pui prea multă vreme – curând o să fie un ditamai câinele, exact ca Jackson şi Silkie. Gâdilă căţeluşul, care se foi fericit în braţele fetiţei, apoi se uită la toţi puii care săltau în jurul lor. Acum nu ne mai rămâne decât să alegem unul…

Unul singur!

Molly ştia că ar fi trebuit să fie în al nouălea cer că i se dăduse voie să aibă un câine, dar nu se gândise cât de greu avea să-i fie să aleagă doar unul. Puii erau atât de drăguți, încât i-ar fi luat bucuroasă pe toţi acasă! Cum putea să aleagă unul când asta însemna să-i lase pe ceilalţi baltă?

Cei doi căţeluși mai îndrăzneţi se luptau acum pentru o jucărie de ros, trăgând-o de la unul la altul cu mârâieli care s-ar fi vrut feroce, dar nu reuşeau să fie decât caraghioase. Încăierarea lor părea cu atât mai amuzantă cu cât semănau foarte tare – erau cam de aceeaşi mărime şi pătați aproape identic. Singura diferenţă semnificativă era că aveau peticele pe ochi diferiţi – când stăteau alături păreau fiecare imaginea în oglindă a celuilalt.

– Ei doi îţi plac, nu-i aşa, Molly? o întrebă mama urmărindu-i şi râse când unul dădu drumul jucăriei, iar fratele lui se rostogoli în fund, cu dinţii încă încleştaţi pe bucata de plastic. Să luăm un băiat?

– Da, sunt foarte simpatici. Dar amândoi, mami. Cum să alegem unul singur? Molly întinse degetele către cei doi pui, care veniră imediat s-o miroasă şi s-o lingă. Ea îi scărpină pe după urechi şi, când îi urcară în poală, îi strânse în braţe. N-am putea…?

– Unul singur, Molly! spuse mama cu fermitate. Un câine e deja destulă bătaie de cap.

Tatăl ei dădea şi el aprobator din cap, aşa că fetiţa oftă şi-şi întoarse privirea spre căţeluşi. Chiar atunci, puiul cu pata neagră pe ochiul drept se dădu jos cu chiu cu vai de pe genunchiul ei şi se duse lângă surorile sale, care se agăţau pe rând de urechile mamei.

Fratele lui îi urmări preţ de un minut, apoi se întoarse şi se uită în sus la Molly, cu vârful limbuţei ieşindu-i printre dinţi. Avea o expresie delicios de bleagă. Fetiţa chicoti.

– Foarte bine, spuse ea, apucându-l uşor de trunchi pe sub lăbuţele din faţă şi lipindu-şi-l de umăr. Putem să-l luăm pe el? E foarte dulce şi-i place să-l ţin în braţe.

Mama se aplecă să-l dezmierde și ea.

– E tare dulce, într-adevăr. Cum o să-l cheme?

Molly se uită gânditoare la căţeluşul care i se cuibărea fericit în umăr.

– O să-l cheme Max!

Capitolul doi

O săptămână mai târziu, Molly şi părinţii ei se duseră să-l ia pe Max acasă. Avea deja opt săptămâni şi putea să se desprindă de Silkie. Două dintre surorile lui urma să plece şi ele la noii lor stăpâni, şi doamna Hughes spunea că, în mod sigur, în scurt timp şi ceilalţi pui aveau să-şi găsească un cămin.

Molly îşi dorea încă să-l fi luat şi pe fratele lui Max. Făceau o pereche atât de haioasă, încât nu-i plăcea deloc ideea de a-i despărţi. Dar, când ajunseră acasă la doamna Hughes şi când Max, zărind-o, se repezi la ea şi aproape o dărâmă, fetiței îi trecu prin cap că poate doi câini care să sară așa în acelaşi timp ar fi fost puţin cam mult. Fu însă nespus de fericită că Max o ţinuse minte!

– Hmmm… O să trebuiască să-l ducem la nişte cursuri serioase de dresaj, spuse mama ei. În curând o să fie de ajuns de mare ca să rănească pe cineva din greşeală. Trebuie să învățăm cum să-l liniştim.

Doamna Hughes dădu aprobator din cap.

– Pot să vă recomand un dresor din zonă. Tocmai i-am făcut primele vaccinuri, aşa că, în vreo două săptămâni, după ce face şi rapelurile, puteţi să-l duceţi deja la dresat. E cel mai bine să înceapă de tânăr.

Molly era foarte emoţionată să-l ia pe Max acasă. Avea atâtea să-i arate! Părinţii ei fixaseră deja în maşină o cuşcă uriașă, specială, mare cât portbagajul, pentru ca puiul să aibă spațiu suficient pe durata călătoriei. Mama trebui s-o tot îndemne pe Molly să stea locului, căci fetiţa se răsucea întruna pe banchetă ca să-l verifice pe Max, să se asigure că-i era bine acolo de unul singur.

Acasă îl aşteptau coşul lui, castronul de mâncare şi lesa pentru plimbări, toate noi-nouţe. Doamna Hughes le spusese să-l deprindă încet-încet cu ieșirile în parc, pentru că, până atunci, cățelușul nu făcuse decât să alerge prin curtea ei. Molly ardea de nerăbdare să-l ia la plimbare pe plajă, dar trebuiau să mai aştepte până când avea toate vaccinurile făcute.

Până atunci, Max părea încântat să se adapteze la noul său cămin. Îi era dor de surorile şi fratele lui, dar Molly era o parteneră de joacă nouă şi interesantă, pe care o avea numai pentru el. Și nu trebuia să-şi împartă nici jucăriile – din care avea o mulţime! Fetiţa îşi cheltuise toţi banii de buzunar pe mingiuţe de tenis şi pe un os de plastic tare, care avea să fie bun pentru colţişorii nou apăruţi ai căţeluşului. Petrecură o după-amiază minunată jucând tot felul de jocuri noi şi captivante. Max alergă atâta, încât, la un moment dat, adormi pur şi simplu în mijlocul unui joc de-a baba oarba pe care-l inventaseră cu pledul din coşul lui. Se opri dintr-odată din ţopăit şi, când Molly se uită îngrijorată sub pled să vadă dacă totul era în regulă, îl găsi leşinat de oboseală, cu botul pe lăbuţe, dormind buştean.

În ziua aceea se rugă mult de părinţi să-l lase să doarmă în camera ei, dar fără succes. Amândoi susțineau că Max avea să sfârşească pe patul lui

Molly, nu în coşul lui, deşi ea le promise că n-o să se întâmple asta.

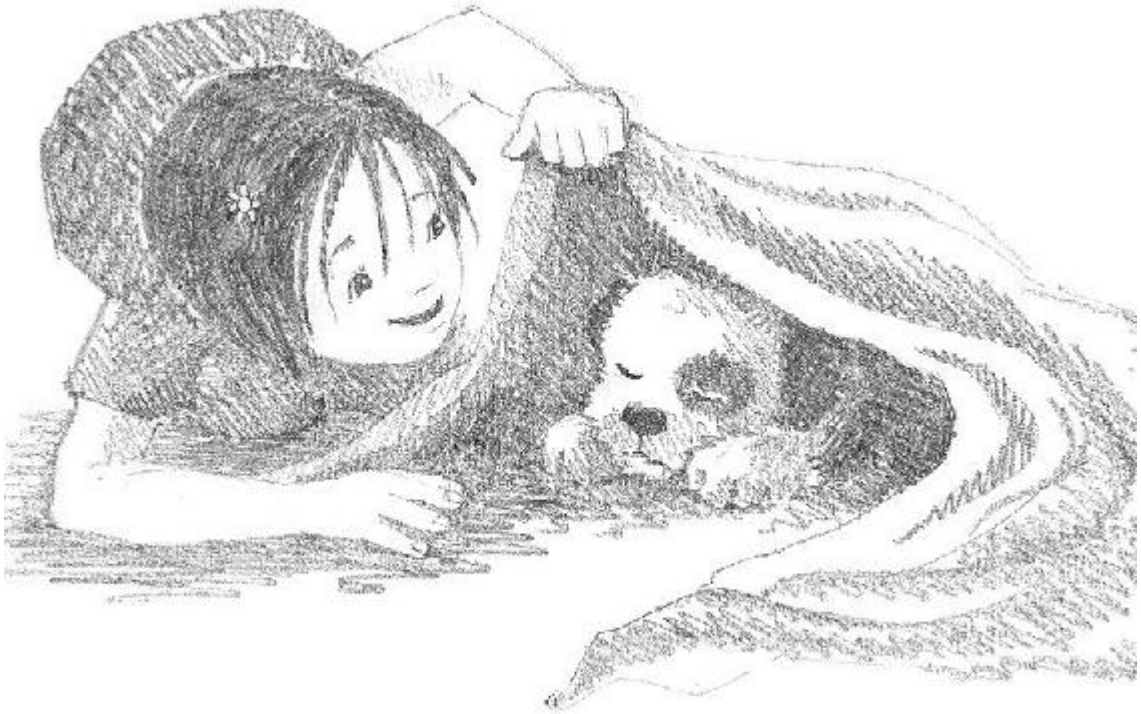

– Scumpa mea, e foarte simplu să dormi în pat cu un căţeluş, îi explică mama, dar, când Max va deveni adult, tu n-o să mai ai loc de el! Şi nu poţi acum să-l laşi, iar mai târziu să te răzgândeşti, pentru că el n-o să înţeleagă.

Aşa că Max trebui să rămână la parter. Molly îi puse alături vechiul ei ursuleţ de pluş, ca să nu doarmă singur, şi o sticlă cu apă fierbinte, ca să-i dea senzaţia că se cuibăreşte lângă mama lui, dar bineînţeles că nu era acelaşi lucru. După toate îmbrăţişările şi alinturile, căţeluşul nu înţelegea de ce fusese dintr-odată lăsat singur. Lătră încrezător, aşteptând să vină cineva să se joace cu el mai departe, dar nu se întâmplă nimic. Se ridică atunci din coş şi o porni cu paşi repezi prin bucătărie, adulmecând, încercând să-şi dea seama unde se afla toată lumea. Mai devreme, el şi Molly jucaseră un joc în

care ea apărea pe neaşteptate din spatele unui scaun – oare şi acum era la fel? Dar fetiţa nu se zărea nicăieri.

Max se întoarse la coş trist, cu coada între picioare. Unde plecaseră cu toţii? Aveau să se mai întoarcă? Scânci şi se smiorcăi de unul singur o vreme, apoi oboseala zilei îl ajunse şi adormi cuibărit în pled.

La etaj, Molly asculta îngrijorată. Se simțea groaznic să-l audă scâncind, dar părinţii ei îi explicaseră că n-ar fi făcut decât să-l supere şi mai tare dacă se ducea la el şi apoi îl lăsa din nou singur. Uşa dormitorului ei rămăsese deschisă, şi fetiţa auzea zgomotele venite din bucătărie. Se strecură fără zgomot afară şi se aplecă peste balustrada scării. Max părea atât de trist! Și totuși dădea semne că se liniştește, aşa că poate avea să adoarmă până la urmă. Molly era ea însăşi vlăguită de toată alergătura de peste zi, aşa că se aşeză pe treapta cea mai de sus, sprijinită de perete, şi încercă să-şi ţină ochii deschiși.

Părinţii ei se uitau la televizor în sufragerie. Când urcară, vreo două ore mai târziu, în camera lor, o găsiră adormită în capul scării.

– Max… mormăi ea somnoroasă când tatăl ei o ridică în braţe.

– Doarme buştean în coşul lui, nu-ţi face griji! Hai în patul tău!

Weekendul trecu pe nesimţite. Luni, la şcoală, toată lumea se arătă invidioasă când Molly le povesti despre Max. Avea câteva fotografii pe care tatăl i le tipărise acasă, la imprimantă, şi le arătă cu mândrie colegilor.

– Ah, e superb, Molly! îi zise doamna Ford, învăţătoarea. Și fratele meu are un ciobănesc englezesc, sunt nişte animale de companie extraordinare. Admira pozele în timp ce copiii ieşiseră în pauza mare la locul de joacă de lângă clădirea școlii. Ar trebui să le arăţi în faţa clasei când discutăm ce-aţi făcut la sfârşitul săptămânii.

Fetiţei nu-i prea plăcea când discutau ce se mai întâmplase în weekend, pentru că simţea că n-are niciodată ceva interesant de spus. Dar azi abia aştepta să le povestească tuturor despre căţeluşul ei. Plus că-i făcea bine ca şi colegii să admire fotografiile lui Max, pentru că-i era deja foarte dor de el. Gândul îi tot fugea la ce-ar fi putut să facă el acasă şi dacă, la rândul lui, îi simţea lipsa. Mama promisese să-l alinte şi să-l răsfeţe, dar Molly ştia că avea să fie ocupată cu munca ei pe calculator, pentru că lucra de acasă. Spera doar că n-avea să se lase furată de treburi şi să uite de căţeluş.

Şcoala era foarte aproape de locuința lor, aşa că, dimineaţa, fetița venea împreună cu mama sa, culegând-o pe drum, de la trei case depărtare, şi pe prietena ei Amy. La sfârşitul orelor le lua mama lui Amy. În lunea aceea, Molly își grăbi prietena tot drumul, apoi, despărțindu-se de ea, o ţinu într-o fugă până acasă şi dădu buzna pe uşă.

Max sări în sus şi ţâşni din bucătărie s-o întâmpine. Stătuse încovrigat în coşul lui, moţăind, sperând că, la un moment dat, cineva avea să vină să se joace cu el. Îi plăcea foarte mult noul lui cămin, dar, fără Molly, casa devenea prea tăcută. Mama ei îşi dăduse toată silinţa cu el, însă nu era nici pe departe acelaşi lucru. Cu Molly nu trebuia să ia osul de plastic în gură şi să se aşeze cu o privire rugătoare în uşa bucătăriei. Ea pur și simplu ştia când el voia să se joace. Acum prinse să zburde în jurul ei, lătrând de emoţie şi ridicându-se să-i pună labele pe genunchi. Când ea îl luă de jos, fericită, ca să-l strângă în braţe, el se repezi s-o lingă peste tot, vrând să-i arate astfel cât de mult o aşteptase să se întoarcă.

– Aaaah, dă-te, încetează, Max, nu pe ureche, mă gâdili! Molly îl depărtă de ea râzând. N-am nevoie să mă spăl încă. Bun, cum ți-ai petrecut ziua? Mami, s-a purtat frumos? A fost cuminte?

Mama se sprijinea de tocul uşii şi râdea şi ea.

– Da, însă cred că i-a fost foarte dor de tine. A inspectat toată casa de mai multe ori şi a stat lângă uşa de la intrare… ore întregi. Ce-ar fi să-l scoţi în curte, să alerge puţin? Eu am ieşit un pic cu el la prânz, dar n-am nicio îndoială că vrea să mai iasă o dată.

Căţeluşul păru să înţeleagă ce înseamnă „curte“. Se năpusti spre uşa de la intrare şi începu să sară în toate părţile, scâncind nerăbdător.

Molly râse încetişor.

– Nu, simt nevoia să mă odihnesc puţin după şcoală… A fost o zi aşa de grea! Hei, Max, te necăjeam doar! Hai, prostuţule!

Luă mingiuţa lui scârţâitoare şi deschise uşa, lăsându-l s-o zbughească afară cât ai clipi din ochi.

Era înnebunit să iasă la joacă!

Max se adaptă foarte repede la noul lui mediu de viață, dar îi era în continuare dor de Molly când era plecată la şcoală – şi părea să fie mai tot timpul! Petrecea o grămadă de vreme adulmecând prin casă după ea şi la un moment dat îşi dădu seama că se putea căţăra pe furiș pe spătarul canapelei, ca să se uite pe fereastră după Molly. Deși mama ei îi trăgea un perdaf dacă-l prindea.

Era convins că, dacă ar fi putut ieşi din casă, s-ar fi dus s-o caute pe Molly şi ar fi găsit-o. Ştia că şi ei îi e dor de el şi nu înţelegea de ce pleacă fără să-l ia cu ea. Nu-i trebuiseră decât câteva zile de singurătate ca să cerceteze toată casa, şi acum se plictisea de moarte.

– Sâmbăta şi duminica asta o să ne jucăm mult de tot în curte, Max, îi promise fetiţa vineri dimineaţă, în timp ce se pregătea să plece la şcoală. Mi-aș dori foarte mult să mergem la plajă, să-ţi arăt marea, dar doamna Hughes a spus că trebuie să mai aştepţi o săptămână după ce faci şi rapelurile la vaccinuri.

– Probabil o să încerce doar să mănânce nisip, spuse mama, uitându-se la castronul pentru mâncare al lui Max.

Era gol, ca de obicei, şi strălucea de lins ce era.

– Îi e foame întruna.

Îl scărpină sub bărbie ca să-i arate că nu e chiar supărată, şi cățelușul închise ochii şi pufni fericit. Era locul unde-i plăcea cel mai mult să fie gâdilat, iar mama şi Molly păreau să fie amândouă în cea mai bună dispoziţie. Totul era cum nu se putea mai bine.

Doar că Molly se pregătea iar să plece! Of, nu iarăşi! Căţeluşul scoase un mic vaiet amărât.

– Ştiu, îmi pare rău. Dar mă întorc după-amiază şi pe urmă o să avem tot sfârşitul de săptămână la dispoziție! A, şi e vacanţă! Aproape am uitat! Avem nouă zile numai pentru noi! O să stăm pe-afară cât vrei tu, o să ne distrăm de minune.

Fetița îl sărută în creştet şi ieşi după mama ei din casă, lăsându-l pe Max să privească trist uşa.

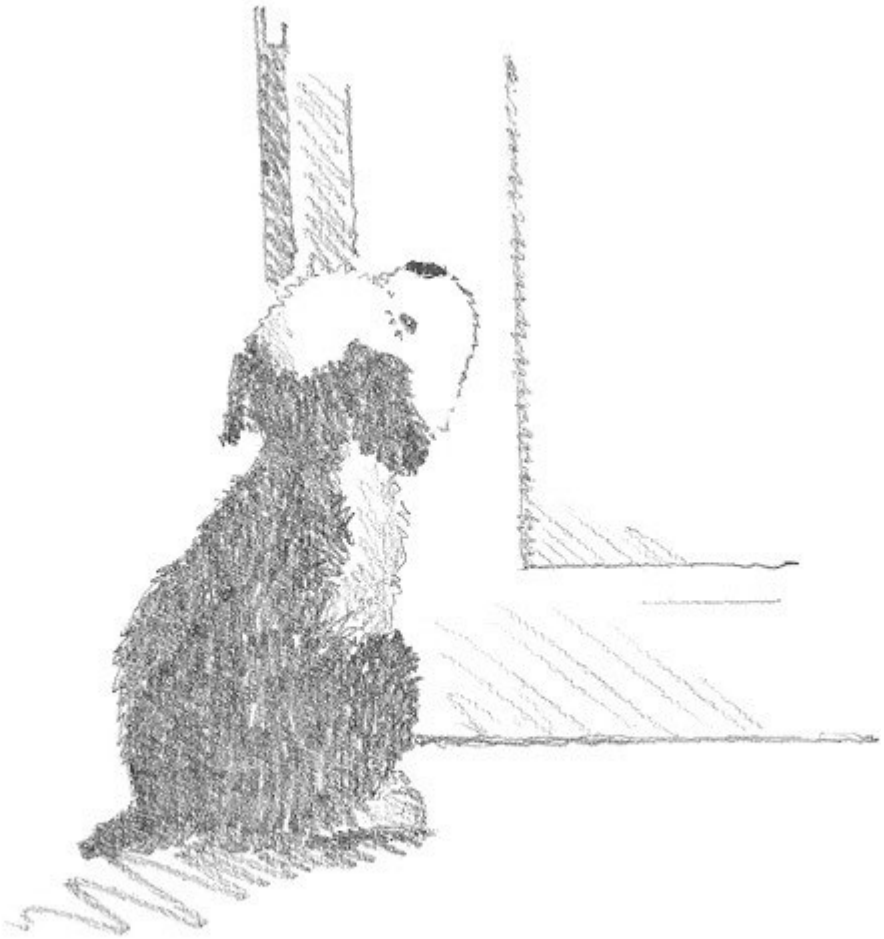

În ziua aceea, mama fu foarte ocupată şi-l tot goni pe Max ori de câte ori se apropia de ea cu gând de joacă. Îl scoase de vreo două ori în curte, să-l alerge un pic, dar se întoarse în casă cu mult înainte ca el să fi obosit. Pe la mijlocul după-amiezii, căţeluşul se simţea disperat de dorul lui Molly. Fusese o zi fierbinte şi parcă somnolentă, deşi nu era decât luna mai, şi Max, închis în casă, n-avea stare. Oare mama mai voia să se joace? Veni cu osul de plastic la ea, privind-o implorator, dar ea îi zise: „Nu acum, Max!“ cu voce foarte fermă, aşa că lui nu-i mai rămase decât să se ducă şi să se încolăcească în coşul lui, plictisit. Îşi puse bărbia pe marginea coşului şi oftă. Poate ar fi fost mai bine să tragă un pui de somn şi să încerce mai târziu. Ochii i se închiseseră aproape, când ceva îi trecu fâlfâind pe lângă bot. Căţeluşul ridică o pleoapă şi zări un fluture mare care i se învârtea pe deasupra capului. Surprins, sări în sus şi începu să latre furios. Ce mai era şi asta?

Mama se repezi în cameră cu o figură îngrijorată. Apoi izbucni în râs.

– Ah, Max, nu-i nimic, e doar un fluture! Îl dăm afară, nu te teme! Bănuiesc că n-ai mai văzut niciunul până acum, nu?

Dar fluturele nu se grăbea să iasă. Mama încercă să-l împingă spre fereastra bucătăriei, pe unde intrase, dar el se îndreptă spre camera de zi şi în cele din urmă se opri acolo pe perdea. Mama deschise fereastra şi, după vreo două încercări nereuşite, izbuti să-l dea afară cu o revistă.

– Gata! spuse ea cu voce liniştitoare, punând revista înapoi pe măsuţa de cafea. A plecat. A, uite, nu mai e mult până se întoarce Molly! Eu trebuie să mă duc să termin ce am de făcut.

O porni spre biroul ei, la capătul holului, unde-şi avea calculatorul.

Max ciuli urechile când auzi numele lui Molly. Se întorcea, deci? Se duse şi se uită plin de speranţă la uşa din faţă, dar fetiţa nu-și făcea apariția.

Dezamăgit, se întoarse cu pas leneş în camera de zi şi se căţără pe canapea ca să se uite pe geam după ea.

Atunci observă că mama lăsase fereastra deschisă.

Max sări pe pervaz şi scoase capul pe geam. Boticul îi palpita de emoţie.

Acum putea să se ducă s-o găsească pe Molly!

Molly porni cu paşi iuţi pe stradă, aruncându-i lui Amy peste umăr un scurt „pa, pa!“. Intră pe uşă gâfâind, crezând că-l va vedea pe Max sărind înnebunit de bucurie în jurul ei. Dar casa era ciudat de tăcută. Probabil, căţeluşul adormise.

Fetiţa intră cu paşi înceţi în bucătărie, căci nu voia să-l trezească. Era atât de drăguţ când dormea! Coşul lui Max era însă gol, şi ea înconjură bucătăria cu o privire nedumerită. Să fie oare cu mama ei, la calculator?

Simţind o împunsătură de teamă, Molly se întoarse repede pe coridor şi deschise uşa biroului.

Mama ridică ochii tresărind.

– Molly! Scuză-mă, nu te-am auzit când ai intrat. Mă chinui să termin o lucrare înainte să înceapă vacanţa. Cum a fost la şcoală?

– Bine, dar... mami, unde-i Max?

Mama se uită în jos, la picioarele fetiţei, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă acolo.

– Nu e în coşul lui? Credeam că doarme.

– Nu, nu-l găsesc nicăieri, zise Molly. Întotdeauna vine de oriunde-ar fi când mă întorc de la şcoală.

– S-o fi încuiat pe undeva, spuse mama, dar vocea ei nu mai sună atât de sigură pe cât ar fi vrut Molly să fie.

Se ridică de la birou şi amândouă căutară prin toate încăperile din casă, strigându-l pe Max. De fiecare dată când deschideau o uşă, Molly spera să audă tropot de paşi grăbiţi şi hămăieli nerăbdătoare, dar nu se întâmplă nimic.

Cățelușul parcă se evaporase.

Mama și fiica o luară de la capăt, mai insistent de data asta, scotocind pe sub toate paturile pe unde Max s-ar fi putut ascunde, deschizând dulapurile şi bufetele. Molly îl striga cu disperare.

Tot nimic.

La parter, mama începea să se îngrijoreze şi ea. Se opri în camera de zi, încercând să rememoreze.

– L-am scos în curte după masa de prânz, dar în mod cert s-a întors cu mine. Pe urmă am lucrat... A! Da, bineînţeles, a fost un fluture care l-a luat prin surprindere. A intrat pe fereastra de la bucătărie, povesti ea. El habar n-avea ce este. I-am dat drumul pe fereastra de aici...

Mama se întoarse încet către geam şi-şi duse, cu un gest reflex, mâna la gură, îngrozită. Fereastra rămăsese întredeschisă. Suficient pentru ca un căţeluş isteţ să iasă pe ea.

Capitolul trei

Între timp, Max tropăia uşurel pe trotuar, adulmecând entuziast în toate părţile. Era sigur că o va găsi pe Molly. I-ar fi recunoscut mirosul dintr-o mie! Se strecurase fără mari probleme pe geamul întredeschis şi căzuse în răzorul de flori, dar acum nu mai conta. Fetița avea să fie atât de fericită să-l vadă! Doar că... se cam aşteptase să dea de ea până acum.

Casa se afla la marginea localității şi, deşi nu ştia asta, căţelușul o pornise într-o direcţie complet greşită, îndreptându-se spre ieşirea din Tilford şi depărtându-se, de fapt, de şcoala lui Molly. Cotise de câteva ori, după câteva colţuri care i se păruseră interesante şi trecând pe lângă alte câteva case asemănătoare cu a lor. Evitase instinctiv să traverseze străzi. Satul era foarte liniştit, dar treceau totuşi maşini – făpturi uriaşe, care veneau în goană, urlând, şi de care Max se simţea îngrozit. Când le auzea apropiindu-se, se lipea de garduri şi de tufişuri şi se făcea mic. Umblase astfel mai mult pe latura interioară a trotuarului, încât nu-l văzuse nimeni. Acum ajunsese pe şoseaua care ducea către Stambridge, un orăşel aflat la câţiva kilometri depărtare. Era foarte plăcut să se afle afară, sub cerul liber, şi căţeluşul

merse ţanţoş o vreme şi fericit, parcurgând o distanţă destul de mare pentru un animal atât de mic. Sigur în curând avea să dea de Molly.

Ajunse în cele din urmă la o cărare în pantă uşoară care se desprindea din trotuar şi care i se păru interesantă. Era zgrunţuroasă, pavată cu pietre, şi pe laturile ei creşteau plante frumos mirositoare. Max o luă pe ea fără să stea pe gânduri, nerăbdător s-o cerceteze. Cărarea ducea lin în jos către o plajă – nu plaja principală, unde veneau toţi turiştii şi localnicii la sfârşitul săptămânii sau de sărbători, ci una mai mică, bolovănoasă, fără prea mult nisip, înghiţită în parte de ape în timpul fluxului. Când zări marea, cățelușul se opri locului. Habar n-avea ce era lucrul acela care fremăta în fața lui. Valurile scoteau un soi de fâşâit în timp ce se apropiau şi se depărtau pe pietriş. Îi trecu prin minte că nu aici avea s-o găsească pe Molly, dar priveliştea era atât de ispititoare, încât nu putu să nu cerceteze puţin locurile.

Coborî restul potecii alunecând pe pietriş şi se opri pe plajă, adulmecând mirosul sărat, înţepător, al mării. Tot nu înţelegea. Se mişca şi scotea sunete – era deci vie? Se apropie de apă, cu urechile ciulite, gata s-o ia la fugă dacă ar fi fost nevoie. Pe neaşteptate, un val se năpusti spre el şi-i udă lăbuţele. Max lătră şi sări înapoi. Era rece!

Rămase la câţiva paşi depărtare şi lătră supărat. Marea nu părea să-l asculte, îşi trimitea doar valurile întruna şi-i foşnea la picioare. Cățelușul își lăsă capul într-o parte şi se uită din nou. Poate juca un joc. Oare ar fi trebuit să încerce s-o prindă? Se repezi înainte când valurile se rostogoliră înapoi şi apoi scheună fericit când îl fugăriră îndărăt spre plajă. Era un joc fabulos! Plus că marea nu obosea şi nu cerea nicio clipă de răgaz, de odihnă, aşa cum făceau Molly sau mama ei. Max se jucă la nesfârşit.

Apoi, la un moment dat, se porni un vânt rece, care răvăşi suprafaţa apei, şi cățelușul începu să tremure. Îşi dădu brusc seama cât îi era de foame. Era de-a dreptul lihnit. Molly se întorsese probabil acasă şi îl căuta. Max se răsuci şi o luă înapoi pe cărare cât putu de repede. Dar, când ajunse la capăt, se opri şi privi în jur. De unde venise? Încotro era casa? Nu-şi amintea – la sosire nu se gândise că avea să se şi întoarcă.

Speriat, adulmecă aerul, sperând să surprindă vreun miros familiar care să-i spună încotro să se îndrepte. Dar nu simţi nimic, niciun iz cunoscut de acasă, nici mirosul lui Molly. Se aşeză pe labele din spate în capătul potecii, lângă indicatorul pe care stătea scris „spre mare“. Nu se vedea nici ţipenie

de om, numai şoseaua goală desfăşurându-se în ambele direcţii. În jur ţipau pescăruşi, dar acesta era singurul zgomot. Cățelușul scânci nefericit. Se pierduse.

Brusc, în depărtare apăru un bâzâit profund, care crescu rapid în volum. Max privi în jur şi se ghemui lângă indicator. O maşină trecu pe lângă el, duduind din motor, şi apoi dispăru în cealaltă jumătate a drumului. Ei bine, nici el n-avea voie să stea pe loc. Trebuia s-o găsească pe Molly şi să nu mai fie silit să aibă de-a face cu asemenea monştri zgomotoşi. O porni cu paşi hotărâţi pe şosea. Nu ştia dacă merge în direcţia corectă, dar trebuia să ajungă undeva.

Şoseaua părea să continue la nesfârşit. Max era leşinat de foame – se obişnuise cu câteva mese pe zi, cu mâncarea lui specială pentru căţeluşi, şi acum avea impresia că sărise peste cel puţin trei.

În timp ce mergea cu îndârjire, dar tot mai vlăguit, pe şosea, începură să-l doară pernuţele de pe tălpi, pentru că niciodată nu umblase atâta pe jos. Şi contururile prinseră să devină mai neclare, căci lumina zilei scăpăta, făcând loc unui crepuscul ciudat, din care păreau că se ridică ameninţătoare diferite forme şi siluete întunecate. Ai fi zis că toţi copacii îndreptau spre el crengi mari, înfricoşătoare, iar ţipetele pescăruşilor începură deodată să sune straniu, aproape sinistru.

Max se opri să se odihnească, ascunzându-se în nişte smocuri de iarbă de pe marginea drumului. Se depărtase deja mult de Tilford, şi şoseaua nu mai avea trotuare pe laturi, ci numai două fâşii de pământ acoperit cu ierburi. Simțea în spatele lui, în gardul viu, foşnete şi freamăt, şi bietul căţeluş îşi dori din ce în ce mai mult să nu fi plecat din căminul lui cald, confortabil şi, mai ales, protector.

Se ridică din nou şi plecă mai departe, hotărât să-şi găsească drumul spre casă. Noaptea părea dintr-odată foarte aproape, şi Max era atât de obosit şi de derutat, încât începu să meargă împleticit pe mijlocul şoselei, abia ţinându-se pe picioare. Și totuși nu voia să renunţe.

Percepu iar bâzâitul acela îndepărtat şi de data asta îl simţi în lăbuţe aproape înainte să-l audă. O maşină! Cățelușul privi în jur, speriat şi buimăcit de luminile puternice care-l urmăreau. Încercă să se dea la o parte, dar nu mai ştia încotro să se ducă, şi alergă năuc în zigzag pe carosabil. Şoferul nici măcar nu-l văzu.

Maşina îl şterse cu marginea barei de protecţie din faţă şi-l aruncă în gardul viu de pe marginea şoselei. Max rămase fără simţire în iarba înaltă, sângerând la un picior.

Când se întoarse de la serviciu, tatăl lui Molly găsi casa goală, dar auzi vocea fetiţei din curte.

– Max! Max, unde eşti?

Molly părea nefericită, şi tatăl ei îşi lăsă repede geanta în vestibul şi veni în grabă să vadă ce se întâmplă.

– Max a ieşit singur în curte? întrebă el îngrijorat. Nu s-a strecurat pe sub gard, nu? Credeam că spaţiul e prea mic pentru el.

Fetiţa clătină din cap. Avea ochii plini de lacrimi şi se repezi să-şi îmbrăţişeze tatăl şi să-şi îngroape capul în haina lui. Nu voia să-i spună ea ce se întâmplase.

Mama ei veni de pe cărarea care ocolea casa.

– Ah, James, te-ai întors! Se simţea groaznic de vinovată că Max reuşise să evadeze cu ajutorul ei şi îi tot ceruse iertare lui Molly. Am lăsat fără să-mi dau seama fereastra din faţă deschisă, şi Max s-a furişat afară. Am bătut amândouă strada de la un capăt la altul, dar nu dăm de el.

Fetița încerca din răsputeri s-o ierte, pentru că ştia că nu lăsase intenţionat geamul deschis, dar nu-i venea uşor.

– Pur şi simplu, parc-a intrat în pământ, spuse mama cu glas tremurător, părând gata să izbucnească în lacrimi. Am vorbit cu toţi vecinii, şi nu l-a văzut nimeni. Ne-au promis că o să fie atenţi de-acum încolo.

– Ah, dac-ar fi avut zgarda la gât! zise Molly cu voce jalnică.

Îi cumpăraseră căţeluşului o zgardă, dar nu i-o dăduseră încă s-o poarte, pentru că nu avea nevoie de ea în casă şi în curte. Avuseseră de asemenea de gând să-l ducă la veterinar ca să-i facă rapelurile la vaccinuri, iar medicul urma să-i instaleze un microcip pe ceafă. Asta ar fi însemnat că, dacă se pierdea, orice alt doctor putea să verifice cipul şi să afle imediat al cui era Max. Îi făcuseră chiar programare, în câteva săptămâni. Se duceau la un medic veterinar undeva aproape de doamna Hughes, pentru că la el fusese şi ea cu puii. Aveau cam jumătate de oră de mers cu maşina până acolo, dar doamna Hughes le spusese că e un cabinet foarte bun. Cu gândurile acestea în cap, Molly izbucni în cele din urmă din nou în plâns. Cine ştie unde avea să fie Max până atunci?

În seara aceea, fetiţa se duse la culcare frântă de oboseală, după ce cutreierase străzile vecine în toate direcţiile, şi plânse până când o luă somnul. Dar, la vreo sută cincizeci de kilometri depărtare, o altă fetiţă stătea întinsă în pat cu ochii deschişi, prea emoţionată ca să poată adormi. Într-un colţ al camerei se afla o valijoară deja făcută, în care lui Jasmine nu-i mai rămânea să adauge, dimineaţă, decât trusa cu pasta şi periuţa de dinţi. Ştia că trebuie să doarmă, pentru că a doua zi se trezeau devreme, la şase, căci tatăl ei voia să fie deja pe drum la şase şi jumătate, dar pur şi simplu nu-şi putea stăvili gândurile despre cât de frumos avea să fie în vacanţă. La mare! Era abia mai, aşa că nu se aştepta să poată face prea multă plajă, dar avea să se joace în apă la malul mării, să înalţe castele de nisip şi să mănânce tone de îngheţată! Avea să fie incredibil!

Jasmine adormi, probabil, în cele din urmă, dar se trezi brusc când mama ei o scutură. De data asta nu fu nevoie să-i spună cineva să se ridice mai repede din pat; în cinci minute era la parter.

– Nici nu pot să mănânc de emoţie, zise ea când mama îi întinse pâinea prăjită.

– Trebuie să mănânci ceva, o să dureze până ajungem acolo, o convinse tatăl ei. El însuşi bea o ceaşcă de cafea şi se uita atent pe hartă. Bun. Deci ieşim de pe autostradă şi apoi, după ce ajungem la Stambridge – ăsta e orăşelul cel mai apropiat –, ţinem şoseaua de pe faleză, dar trebuie să avem grijă să nu scăpăm indicatorul spre casa de vacanţă. Proprietarii ne-au zis că, dacă ajungem la Tilford – e un sat cam la şapte-opt kilometri mai încolo –, trebuie să întoarcem, înseamnă că ne-am dus prea departe! Ciufuli părul lui Jasmine când trecu pe lângă ea. Nu-ţi face griji, scumpa mea, după-amiază suntem pe plajă!

Max era încă ghemuit sub gardul viu, şi laba îi zvâcnea de durere. Se simţea slab şi ameţit şi încă nu se putea ridica. Se speriase îngrozitor. Ce avea să se întâmple cu el? Molly habar n-avea unde să-l găsească şi nici măcar el nu ştia unde se află.

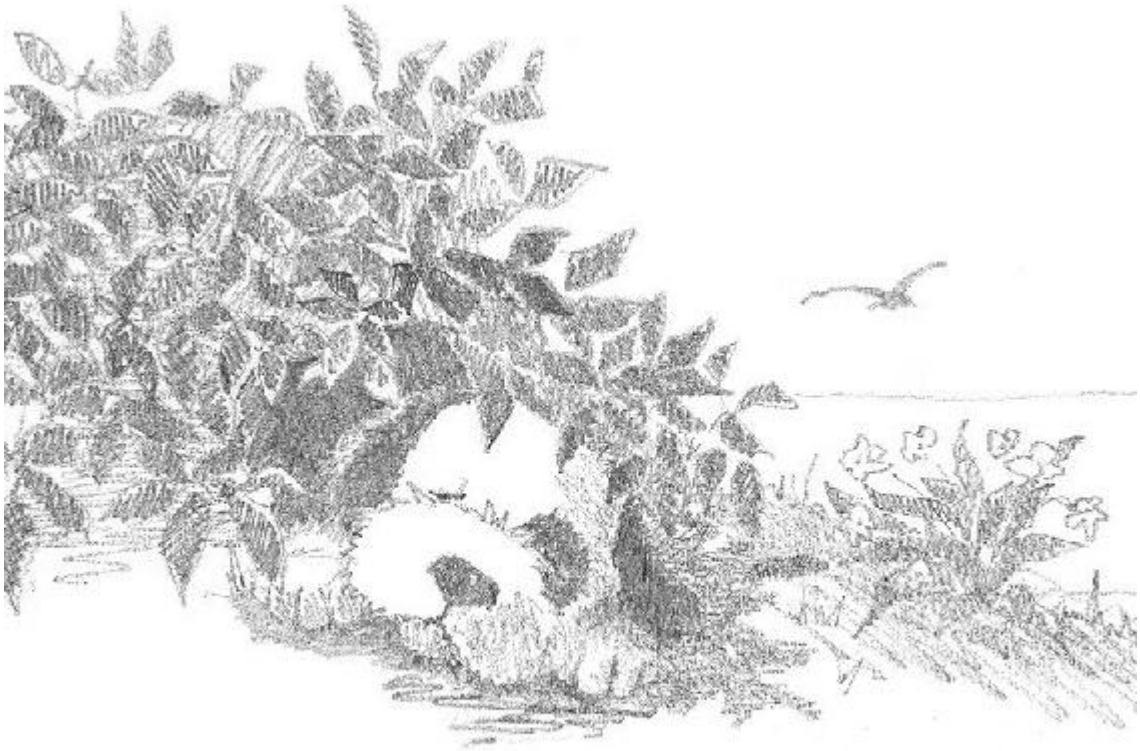

Nu înţelegea prea bine nici ce se petrecuse. Își amintea doar că mergea istovit pe drum, apoi, la un moment dat, îl inundaseră luminile acelea orbitoare, şi ceva îl lovise. După asta nu mai ținea minte nimic. Voia la Molly. Cu un smiorcăit slab, firav, îşi puse capul pe lăbuţele din faţă. Nu se

putea mişca – încercase, şi piciorul nu-i răspundea. Nu putea decât să rămână să aştepte şi să spere. Poate, Molly avea să vină să-l caute. Doar nu putea să-l abandoneze, nu?

Capitolul patru

Jasmine ţopăia fericită prin casa de vacanţă, alergând prin toate camerele şi țopăind printre picioarele părinţilor.

– Putem să ieşim să ne plimbăm puţin prin jur? Putem să mergem să vedem marea? întreba ea fără încetare.

– Îţi promit că mergem imediat ce terminăm de golit portbagajul, îi spuse mama, care despacheta mâncarea adusă şi o repartiza în dulapuri.

Jasmine suspină şi se cocoţă pe pervazul ferestrei, cu privirea pironită pe geam. Căsuţa de vacanţă era chiar pe faleză şi doar o fâşie îngustă de pământ ierbos o despărţea de povârnişul aproape drept care se prăvălea spre mare. Părinţii ei o puseseră deja să promită solemn că n-avea să se apropie de margine. De aici, de la fereastră, vederea mării era minunată. Soarele scânteia pe apă, şi vreo două bărcuţe pluteau agale în linie dreaptă în depărtare. Casa de vacanţă se afla chiar la periferia unui orăşel numit Stambridge. Puteau ajunge acolo pe jos, şi, când trecuseră cu maşina la venire, Jasmine zărise o mulţime de magazine care i se păruseră interesante. Dacă plecai de la căsuţă în sens invers, ajungeai curând la una dintre

numeroasele poteci care coborau spre plajă. Jasmine se gândise că ar trebui să se ducă mai întâi să inspecteze magazinele – poate să cumpere şi o îngheţată –, dar întinsul mării strălucitoare o atrăgea ca un magnet, şi acum fetiţa îşi dorea cel mai mult să găsească drumul cel mai apropiat spre plajă.

În sfârşit, părinţii ei terminară de despachetat şi erau gata să exploreze împrejurimile.

– Mergem să luăm o îngheţată? îi propuse tatăl. Cred că mi-ar prinde bine ceva răcoritor după câte genţi am târât astăzi.

– Ah, te rog, tati, putem să coborâm mai întâi pe plajă? se rugă Jasmine de el. Şi pot să intru şi eu puţin în apă, la mal? Marea e atât de frumoasă de la geam, atât de albastră! Şi valurile sunt mici! Te roooog!

– Nu pot să cred! Refuzi tu o îngheţată? zise mama râzând.

Jasmine păru să reflecteze câteva momente.

– Bine, n-am zis că nu vreau…

Tatăl ei zâmbi larg.

– Putem să le facem pe amândouă, nicio grijă! Hai să mergem să aruncăm un ochi pe plajă şi pe urmă putem s-o luăm şi spre oraş.

O porniră cu pas sprinten pe drum. Şoseaua aceasta părea făcută pentru turişti, nu semăna cu trotuarele netede şi cenuşii cu care era obişnuită Jasmine acasă. Se aşternea între borduri înalte, cu garduri vii, pline de flori de câmp. Din când în când, la trecerea lor, câte o vietate se furişa grăbită pe sub tufele de pe laturi. Chiar vizavi de casa de vacanţă, un mic indicator vopsit în alb anunţa „Stambridge, 3 kilometri“. Jasmine mergea înainte, uitându-se emoţionată după o cărare care să coboare spre plajă.

– Uite! Aici! strigă ea în urmă, făcându-le semn părinţilor să vină mai repede.

În aceeaşi clipă, în iarba de pe margine se auzi un sunet slab, ca un râcâit, şi Jasmine se dădu speriată îndărăt.

„Au! Sper că nu-i un şobolan!“ îşi spuse ea. Dar răcâitul fu urmat de un soi de scâncet abia auzit. În mod cert nu era un şobolan. Părea mai degrabă a fi

un câine…

Max o auzise pe Jasmine strigând şi, preţ de o clipă, avusese impresia că era Molly, care venise să-l caute. Îşi dădu seama însă imediat că nu era ea, căci fetiţa aceasta mirosea altfel. Dar poate că avea totuși să-l ajute.

Se luptă să se ridice, însă piciorul rănit nu-i dădu voie, aşa că nu făcu decât să strige spre ea. „Te rog! Ajută-mă!“ scheună el.

Jasmine se lăsă prudentă pe vine, ca să iscodească prin iarbă, şi văzu ochii negri ai cățelușului privind-o ţintă, sticloşi şi decoloraţi de suferinţă. Max bătu slab din coadă, ca să-i dea de ştire că se bucură s-o vadă.

– Ah, ce scump eşti! Ce faci aici, căţeluş? Te-ai pierdut? Dar, în clipa următoare, Jasmine îi văzu piciorul şi sări în sus, strigând de emoție. Mami! Tati! Veniţi încoace, repede!

Părinţii ei mergeau la pas, savurând căldura blândă a începutului de vară. Vocea tulburată a fetiţei îi trezi din visare.

– Ce este? întrebă tatăl ei, apropiindu-se în grabă.

– E un câine, de fapt, un căţeluş. E rănit! Ah, tati, uită-te la piciorul lui!

Vocea fetiţei tremura. Laba lui Max avea o tăietură urâtă şi sângerase abundent peste frumoasa lui blăniţă albă.

– Ce să facem cu el?

– Probabil l-a lovit o maşină, spuse tatăl. Bietul! Se întoarse spre mamă, care sosise în fugă. Ai văzut cumva vreun cabinet veterinar prin Stambridge, la venire?

Mama clătină din cap.

– Nu ştiu ce să zic, dar cred că ar trebui să fie. E rănit căţeluşul? întrebă ea cu îngrijorare.

– Cred că l-a lovit o maşină. Nu-l putem lăsa aici. Tatăl se uită la Max. Mă întreb ce s-o fi întâmplat. Pare destul de slăbit.

Mama dădu aprobator din cap.

– Uite ce-i, tu şi Jasmine staţi aici, eu fug să aduc maşina şi nişte prosoape sau ceva în care să-l învelim. Pe urmă putem să mergem la Stambridge, să ne interesăm de un veterinar.

– Te rog, grăbeşte-te, mami! zise fetiţa, înghiţindu-şi nodul din gât.

Căţeluşul avea un aer epuizat, ba chiar bolnav, cum zăcea acolo în iarbă.

– Crezi că n-o să păţească nimic dacă-l ridicăm? întrebă ea. Pare atât de trist!

Tatăl scutură din cap.

– Nu cred c-ar trebui să-l mişcăm mai mult decât e strict necesar. E posibil să aibă piciorul fracturat sau poate chiar să fi fost rănit şi în altă parte, cine ştie? Iar dacă îl doare rău, s-ar putea să fie tentat să muşte.

Jasmine clătină din cap.

– Sunt sigură că pe mine n-o să mă muşte. E atât de mic şi de dulce!

Max scânci din nou şi-şi întinse gâtul spre fetiţă. Nu era Molly a lui, dar se vedea că e binevoitoare şi bună la suflet.

Încet, ca să nu-l sperie, Jasmine întinse o mână către botul lui, ca el s-o poată mirosi.

Căţeluşul o linse puţintel, apoi, extenuat chiar şi după un efort atât de mic, se lăsă din nou la pământ.

– Of! Dacă mami s-ar grăbi puţin!

Jasmine privi neliniştită în jur. Apoi zări maşina apropiindu-se pe şosea.

– Ce face? întrebă mama sărind de pe scaunul şoferului şi apucând un teanc de prosoape.

Fetiţa îi răspunse cu ochii plini de lacrimi:

– E din ce în ce mai slăbit. Trebuie să ne grăbim.

Recepţionera de la cabinetul veterinar ridică privirea când Jasmine şi părinții ei dădură buzna pe uşă.

– Ah, îmi pare rău, tocmai ne pregăteam să închidem… Apoi zări căţeluşul învelit într-un prosop în braţele lui Jasmine şi sângele care îmbibase în câteva locuri țesătura rozalie pluşată. Aduceţi-l repede! Pe aici! Mike, avem o urgenţă! strigă ea deschizând iute o uşă.

În camera strălucind de curăţenie şi mirosind a dezinfectant, un bărbat înalt, încă tânăr, într-un halat alb scurt, privea ecranul unui calculator. Se răsuci imediat, şi ochii i se opriră fără ezitare asupra mogâldeţei înfăşurate în prosop.

Jasmine i-l întinse pur şi simplu pe Max, fără o vorbă. Nu ştia ce să spună, şi sentimentul de uşurare că ajunseseră în sfârşit la un cabinet veterinar şi că aici cineva putea, probabil, să-l ajute pe sărmanul căţeluş îi umezise ochii.

Medicul îl luă pe Max şi-l puse cu grijă pe masă. Căţeluşul avea ochii închişi şi nu se mişca. Jasmine ştia că e încă viu, pentru că-l văzuse respirând, dar chiar şi răsuflarea păruse să i se diminueze în ultimele minute.

Doctorul începu să-l verifice peste tot.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, fără să ridice privirea.

– Nu ştim, şopti Jasmine. Aşa l-am găsit.

– Noi suntem veniţi în vacanţă, povesti tatăl ei. Am ieşit la plimbare, şi Jasmine l-a auzit scâncind lângă gardul viu de pe şosea. Bănuim că a fost lovit de o maşină.

Medicul încuviinţă din cap.

– Are mare noroc. Dac-ar mai fi rămas mult timp acolo, nu cred c-ar fi rezistat. Aşa cum e acum, ridică el ochii spre fetiţă, nu pot să vă promit că

va supravieţui, dar are o şansă. Piciorul nu e rupt, doar sfârtecat, dar a pierdut mult sânge şi e foarte slăbit. O să-l sedez şi o să-i pun o perfuzie, pe urmă o să-i cos rana. Dacă trece cu bine de următoarele două ore, ar trebui s-o scoată la capăt. Dar e foarte mic, şi ca un căţeluş să fi pierdut atâta sânge…

Medicul nu mai continuă, dar toţi înţeleseseră ce voia să spună.

Jasmine înghiţi în sec.

– Putem să aşteptăm aici până terminaţi? Putem, mami, nu? se întoarse ea spre părinţi.

Doctorul îi zâmbi binevoitor.

– Sigur. Puteţi rămâne în sala de primire.

Îl luase deja uşurel pe Max de pe masă, ca să-l ducă pe masa de operaţie. Căţeluşul arăta atât de mic şi de neajutorat, încât Jasmine nu-şi mai putu opri lacrimile care i se scurseră pe nas.

Mama o strânse blând în braţe şi o conduse în sala de primire. Nu le rămânea decât să aştepte.

Când ieşi din sala de operaţii, medicul avea pe chip o expresie de satisfacţie reţinută. Jasmine stătuse rezemată de umărul mamei, vlăguită de emoţie şi de sperietura pe care o trăsese din pricina căţeluşului. Dar sări imediat de pe scaun.

– O să scape?

Doctorul dădu aprobator din cap.

– Aşa cred. Lucrurile par să meargă categoric spre bine. Rana de la picior ar trebui să i se vindece fără probleme după ce i-am cusut-o, şi, în afară de ea, n-are decât julituri şi vânătăi, chiar dacă destul de serioase. Categoric nu şi-a rupt niciun os. A avut mare noroc. Acum doarme, l-am anesteziat. Medicul îi zâmbi lui Jasmine. Vrei să vii să-l vezi?

– Da, vă rog! dădu ea din cap cu înflăcărare, şi toţi îl urmară pe medic într-o încăpere din spatele sălii de operaţii, pe pereţii căreia stăteau aliniate mai multe cuşti. Majoritatea erau goale – Jasmine bănui că nu operau prea multe animale la sfârşit de săptămână –, dar la un capăt, lângă fereastră, o siluetă mică, în alb şi negru, zăcea ghemuită într-o păturică albastră. Jasmine scrută interiorul cuştii. Căţeluşul dormea dus, dar părea să respire mai uşor, iar tăietura groaznică de pe picior îi fusese spălată şi cusută cu grijă.

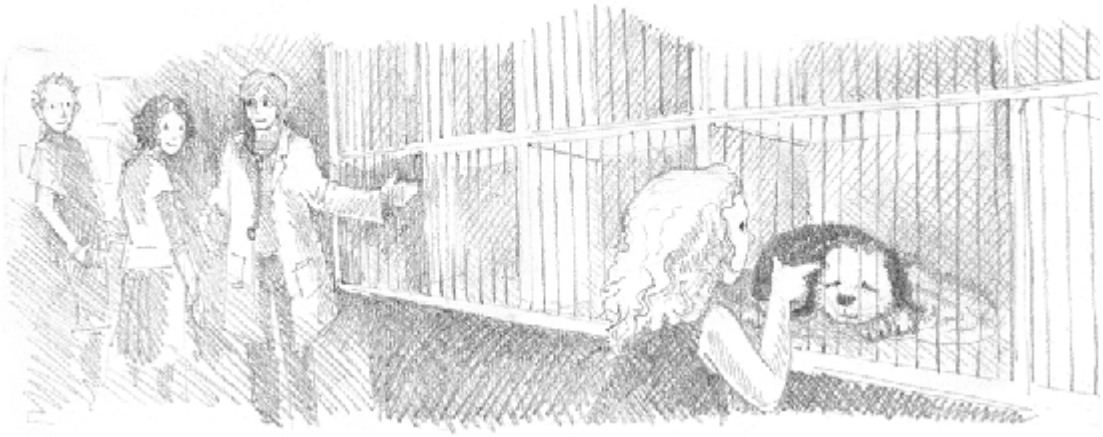

– Ar trebui să se simtă mult mai bine când se trezeşte, spuse medicul încrezător. Dar azi va fi ameţit. Câteva zile va trebui să ia nişte analgezice în mâncare, şi cam într-o săptămână o să-i scoatem firele, dar asta-i tot. Mâine nu avem deschis, dar eu am să fiu oricum aici pe la nouă dimineaţa, dacă vreţi să treceţi să vedeţi cum se mai simte.

Jasmine aprobă emoţionată din cap şi apoi îşi dădu seama că poate părinţii ei nu erau dispuşi să mai facă un drum. Se întoarse spre ei cu o privire rugătoare.

Tatăl îi zâmbi.

– Nu-i nicio problemă, Jasmine. O să vreau şi eu să văd ce mai face. Acum, după ce l-am salvat, e aproape al nostru.

Fetiţa surâse cu tristeţe! De-ar fi fost aşa! I-ar fi plăcut atât de mult să aibă un câine! Dar n-avea ea norocul să fie stăpâna unui căţeluş atât de frumos!

Capitolul cinci

Vacanţa din mai ar fi trebuit să fie veselă, se gândi Molly amărâtă. Nu era normal să-şi petreacă toată ziua închisă în dormitor, atât de deprimată încât nu-i venea nici măcar să-şi sune vreo prietenă şi s-o cheme în vizită. În clipa asta simţea că n-ar fi putut să suporte pe nimeni. Max lipsea de vineri, şi azi era luni. Ea nu renunţase, bineînţeles că nu, dar căutările ei disperate începeau să pară fără speranţă. Se ridică greu, fără viaţă, de pe pat, şi coborî la parter la mama ei.

Era aproape sigură că mama îşi pierduse orice speranţă de a-l mai găsi pe Max. Tot încerca să-i explice – cu blândeţe, e adevărat – că nu dăduseră de urma lui de trei zile şi că nimeni nu pomenise măcar să fi văzut un căţeluş. Dar se simţea încă atât de vinovată că îi dăduse lui Max ocazia să fugă, încât se învoia să plece în căutarea lui ori de câte ori o ruga Molly. În fiecare zi petrecuseră cel puţin două ore pe afară, luând toată localitatea la picior, întrebând pe fiecare trecător dacă văzuse vreun căţeluș alb cu negru.

Când deschise uşa biroului, mama îi făcu semn să vină lângă ea la calculator.

– Uite, am făcut ceva pentru tine, îi spuse ea cu voce mulţumită.

PIERDUT!

Molly înghiţi în sec. De pe ecran, chipul lui Max o privea ţintă de deasupra inscripţiei PIERDUT cu litere de-o şchioapă. Era una dintre fotografiile ei preferate cu el, în care îţi dădeai seama că dă disperat din coadă, deşi nu i se vedea decât capul. Limba îi atârna puţin din gură, iar ochii o priveau strălucitori, plini de încredere.

Mama mută cursorul şi-i arătă, mai jos, numărul lor de telefon, câteva cuvinte despre ziua când dispăruse căţeluşul şi rugămintea ca oamenii să-şi verifice garajele şi magaziile în caz că Max rămăsese încuiat pe undeva.

– M-am gândit că am putea să le tipărim şi să le împrăştiem prin cartier. Ştiu că i-am întrebat deja pe majoritatea locuitorilor, dar poate fotografia le-ar împrospăta memoria.

Molly aprobă din cap, simţindu-se încă prea sugrumată de emoţie ca să vorbească. Nici nu se putea gândi că de acum era posibil să nu-l mai vadă pe Max decât în fotografii. Nu, nici nu trebuia să gândească astfel. Doar că îi era din ce în ce mai greu să-şi stăpânească gândurile negre…

– Arată foarte bine!

Era luni dimineaţă. Jasmine se uită încântată la căţeluşul care se foia în cuşcă rozând o jucărie pentru dinţi. Nu mai semăna aproape deloc cu făptura mărunţică şi jalnică pe care o aduseseră la cabinet cu două zile înainte.

– Piciorul pare în stare bună, spuse ea.

În locul rănii nu se mai vedea decât o serie de cusături îngrijite pe o porţiune rozalie de piele, de pe care părul fusese ras. Chiar şi roşeaţa din

jurul lor părea să se estompeze.

– Chiar arată bine, nu? Puii tind să se vindece foarte repede, fu de acord doctorul, surâzând. E o mare figură, foarte năzdrăvan. Şi cred că e un ciobănesc englezesc de rasă. Probabil destul de scump.

Mama lui Jasmine căzu pe gânduri.

– Dacă e un pui de rasă, spuse ea, probabil n-a fost abandonat, nu? S-o fi pierdut. Stăpânii lui sunt probabil foarte supăraţi.

Mike încuviinţă.

– Da, ca să fiu sincer, mă mir că n-am aflat nimic. Stambridge nu e un orăşel chiar aşa de mare. Aş fi zis că, dacă cineva ar pierde un câine atât de valoros, ar fi trebuit să anunţe la poliţie, şi atunci informaţia ne-ar fi parvenit şi nouă. Din păcate, e prea mic ca să-i fi fost inserat un microcip, zise el și, văzând nedumerirea din ochii lui Jasmine, îi explică: Da, e un instrument minuscul. O mulţime de proprietari vin la medic să implanteze un microcip la gâtul câinilor, pentru cazuri de genul ăsta. După el pot fi identificaţi stăpânii. E o idee foarte bună.

– Deci n-aţi aflat nimic? spuse Jasmine lungind silabele şi mângâind căţeluşul pe urechi.

Firesc ar fi fost ca şi ea să spere că proprietarii îl vor găsi cât mai repede şi că el se va întoarce acasă, în căminul lui, dar nu se simţea în stare. Venise în fiecare zi la cabinetul veterinar să vadă ce mai face căţeluşul; până la urmă, era mai interesată de el decât de vacanţa la mare!

– Nu, n-a luat nimeni legătura cu noi. Mai sunt vreo două cabinete veterinare în zonă, am sunat şi acolo, şi o să punem o poză de-a lui pe site-ul nostru. Şi cred că va trebui să-i dăm un nume. Nu putem să-i spunem „căţeluş“ la nesfârşit!

Jasmine zâmbi.

– Poate ar trebui să-l botezaţi Lucky! spuse ea, bucuroasă că putea să nu se mai gândească la stăpânii căţeluşului. Când am venit, spuneaţi că a avut mare noroc că maşina doar l-a agăţat şi că noi l-am găsit la timp.

Medicul dădu din cap.

– Mda, Lucky e un nume bun.

Căţeluşul ridică privirea bucuros. Îşi dădea seama că vorbeau despre el. Îi plăcea fetiţa aceasta simpatică. Îl luase în braţe şi-l cărase când fusese rănit, şi acum venea întruna să-l vadă şi să se joace cu el.

– Ţi-ar plăcea să te cheme Lucky? îl întrebă ea, lăsându-se în genunchi lângă el. Lucky? E un nume potrivit pentru tine?

Căţeluşul izbuti să ţopăie uşurel ca s-o lingă pe faţă şi lătră slab, dându-i de înţeles că-i era recunoscător pentru grija pe care i-o purta.

– Uite, îi place! zise Jasmine încân-tată.

Şi aşa, Max deveni Lucky…

În după-amiaza aceea, Jasmine rămase tăcută cât timp merseră cu maşina. Se duceau să viziteze nişte peşteri cu cascade subterane despre care tatăl ei citise într-un pliant, dar ea nu părea prea entuziasmată de idee.

– Eşti bine, Jasmine? o întrebă mama. Să ştii că peşterile sunt foarte frumoase. O să avem ce vedea.

– Ştiu, spuse fetița, silindu-se să zâm-bească.

Nu prea reuşi.

– Eşti supărată din cauza căţeluşului, nu? o întrebă mama cu blândeţe. Dar, Jasmine, cred că-ți dăduseşi deja seama că doctorul o să încerce să-i găsească stăpânii. Oamenii sunt probabil disperaţi că l-au pierdut, şi în mod sigur şi lui i-e dor de ei.

– Da, probabil, murmură fetiţa.

De fapt, nu se putea împiedica să creadă că proprietarii nu-l meritau pur şi simplu pe Lucky dacă putuseră să-l lase să plece de acasă şi să fie rănit.

– Poate să fie chiar o fetiţă ca tine, Jasmine, interveni tatăl ei. Închipuieşte-ţi cum ar fi dacă Lucky ar fi al tău şi l-ai pierde. Gândeşte-te cât de supărată ai fi!

– Eu nu l-aş pierde! izbucni Jasmine. Scuze! se smiorcăi ea printre suspine. Ştiu că nu putem să-l luăm noi, dar e atât de drăguţ, iar eu întotdeauna mi-am dorit un câine, şi, când l-am găsit, a fost parcă predestinat…

– Iar tu visezi să-l păstrezi, oftă mama ei. Of, Jasmine, te înţeleg! E un căţeluş superb. Dar chiar este al altcuiva. Şi, în plus, un câine… ar fi foarte greu de întreţinut…

Dar, spunând aceste cuvinte, îi aruncă tatălui o privire semnificativă.

Fetiţa îşi suflă nasul cu putere.

– Scuze! Mi-am revenit. Putem să mergem la peşteri? Găsim acolo diamante sau ce? întrebă ea, încercând din răsputeri să pară încântată.

Din nou nu-i ieşi prea bine, dar tatăl ei îi aruncă şi el mamei o privire plină de înţeles.

– Molly! Hei, Molly, aşteaptă-mă!

Molly şi mama ei se întoarseră şi o văzură pe Amy, care venea în fugă spre ele, urmată de Sarah, sora ei mai mare.

– Vă duceţi iar să-l căutaţi pe Max? V-am văzut trecând, şi mama a zis că putem să venim şi noi dacă vreţi să v-ajutăm.

– Dacă n-aveţi nimic împotrivă, adăugă Sarah, uitându-se la mama lui Molly.

Molly se sili să zâmbească slab. Era foarte frumos din partea lui Amy că voia să le ajute.

– Vrem să lipim nişte afişe, spuse ea, ridicând unul ca să i-l arate.

Prietena ei se uită la fotografie.

– Ah, ce frumos e! spuse ea cu tristeţe. Afişele sunt o idee foarte bună. Mergeţi la supermarket să le puneţi? Bunica mea aşa a făcut când i-a dispărut pisoiul, şi cineva a sunat-o chiar a doua zi şi i-a spus că-l văzuse.

– Nu m-am gândit să le punem în magazine, spuse mama lui Molly, dar cred că ar fi foarte util. Înclin să cred că majoritatea magazinelor de pe strada principală n-o să aibă nimic împotrivă.

Molly dădu şi ea din cap cu optimism.

– Da, acolo o să le vadă şi toţi turiştii care stau în casele de vacanţă de pe faleză şi care vin la cumpărături, spuse ea.

Împărţiră rolele de bandă adezivă şi porniră cu pas iute pe străzi, lipind afişe pe stâlpii de iluminat şi pe garduri. În timp ce împrăștia fotografiile, Molly era nevoită să se uite întruna în minunaţii ochi negri ai lui Max. Îi venea nespus de greu.

Amy o prinse cu braţul pe după umeri.

– Hei! îi şopti ea. Nu se ştie niciodată. În câteva zile o să trebuiască probabil s-o luăm de la capăt ca să le dezlipim, după ce-l găsim pe Max.

Şi-i zâmbi lui Molly, care își dori foarte tare să se simtă la fel de optimistă.

Piciorul lui Lucky se vindecă probabil atât de rapid pur şi simplu datorită forţei de regenerare a organismului tânăr, dar lui Jasmine îi plăcea să creadă că şi noul lui nume avusese o contribuţie la însănătoșirea lui. Plus toate mângâierile, jocurile cu osul scârţâitor şi moţăitul în braţe la ea de care căţeluşul avusese parte în ultimele zile. Cum ar fi putut să nu se întremeze când toată lumea îl iubea atât de mult?

– Se descurcă excelent, zise Mike miercuri dimineaţă, clătinând uluit din cap în timp ce-l privea pe Lucky alunecând pe podea după o nouă jucărie adusă de Jasmine – o frânghie pufoasă, înnodată, care o costase o sumă apreciabilă din bugetul ei de vacanţă. În curând o să fie gata de externare, adăugă el cu o figură gânditoare. Nu l-aş fi ţinut atât de mult, dar am tot sperat că o să apară stăpânii să-l recupereze. Și totuși, degeaba am pus fotografia pe site, că n-a sunat nimeni.

Jasmine înghiţi în sec.

– Să-l externaţi? zise ea cu voce şovăitoare. Şi unde să se ducă?

Fără să-şi dea seama, îl strânse pe Lucky în braţe, şi el o linse fericit pe nas.

– La adăpostul pentru animale. Am impresia că n-o să avem noroc să-i identificăm adevăraţii proprietari, aşa că bietul Lucky va trebui să-şi găsească pe altcineva. Mi-ar plăcea să-l ţin aici, dar noi suntem destul de ocupaţi. Are nevoie de mai mult spaţiu şi de o îngrijire mai atentă, acum, că s-a înzdrăvenit.

Un adăpost pentru animale! Suna groaznic! Jasmine ştia că instituţiile de felul acesta făceau eforturi deosebite să aibă grijă de maidanezi şi de

animalele abandonate de stăpâni, dar nu şi le putea închipui decât ca pe nişte locuri mohorâte şi înfricoşătoare. Nu voia ca Lucky să ajungă într-unul din ele!

– Oricum, a fost minunat că aţi fost aici şi ne-aţi ajutat să avem grijă de el, spuse Mike recunoscător. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără dumneavoastră, zâmbi el larg. Haideţi să facem aşa! Vineri e ultima zi când mai sunteți aici, nu?

Jasmine încuviință din cap cu tristeţe.

– Ei bine, în semn de mulţumire, ce părere aveţi dacă l-aţi scoate pe Lucky la prima lui plimbare? Cred că lăbuța o să i se repare îndeajuns până atunci. Puteţi să-l lăsaţi să alerge puţin pe plajă. Când l-aţi adus, i-am făcut şi rapel la principalele vaccinuri, ca să nu rişte să prindă cine ştie ce boli urâte de la alţi câini de pe aici. Așa că acum are voie să iasă la plimbare. Putem să vă împrumutăm noi o lesă.

– Ah, da, mi-ar plăcea foarte mult!

Jasmine îl strânse la piept pe Lucky şi se întoarse apoi spre mama ei, cu ochii strălucitori de exaltare. Îşi imagina deja cum aveau să hoinărească pe plajă împreună: Lucky și-ar fi vârât nasul în toate găurile mirositoare dintre pietre, iar ea l-ar fi ținut de lesă.

Ca şi cum ar fi fost chiar câinele ei…

Capitolul şase

– Uite, Lucky! Marea! Jasmine se lăsă pe vine lângă căţeluş şi arătă spre întinderea largă de nisip, până la apa ce scăpăra albăstruie sub razele soarelui. Bănuiesc că ai mai văzut-o înainte, spuse ea cu îndoială. Oricum, mama spune că, din cauză că e reflux, putem să mergem pe malul apei până la primul orăşel. Şi acolo e o cafenea unde se servesc nişte shake-uri delicioase cu lapte. Nu-ţi face griji, îi spuse ea, mângâindu-l pe urechi, o să te iau în braţe dacă oboseşti.

Lucky n-o prea asculta. Trăgea lacom aerul în piept, adulmecând mirosul sărat al mării. Avea un iz pătrunzător inconfundabil. Ultima dată îl simţise în ziua când o pierduse pe Molly. Poate acum ajunsese din nou aproape de ea! Dând cu disperare din coadă, porni să coboare poteca de pe coastă. Jasmine venea în grabă după el, iar părinţii ei păşeau mai prudenţi în urmă.

Era o zi splendidă de plimbare, cerul senin se reflecta în marea albastră, iar refluxul lăsase nisipul tare, auriu şi grunjos, presărat cu tot felul de mărunţişuri ispititoare pentru un căţeluş.

– Câââh, Lucky, nu!… Jasmine îl împinse uşurel de lângă trupul unui crab mort. O să-ţi facă rău.

Lucky se uită la ea cu reproş! Mirosea atât de ademenitor!

Fetița fugea râzând după el în timp ce cățelușul o zbughea dintr-o parte într-alta, dar, din când în când, o străbătea un gând dureros: „E ultima oară.“ Ei plecau mâine-dimineaţă devreme, aşa că stabiliseră să-l ducă pe Lucky înapoi la cabinetul veterinar pe la prânz. Venise timpul să-şi ia rămas-bun de la el. Bineînţeles, doar dacă… Jasmine nu putea să nu simtă că părinţii ei se ataşaseră şi ei de Lucky. Aruncă o privire rapidă în jur şi-i văzu cum zâmbeau, căci căţeluşul scheuna, supărat pe un val ceva mai îndrăzneţ care-i udase lăbuțele. Poate peste câteva minute ar fi putut să-i întrebe…

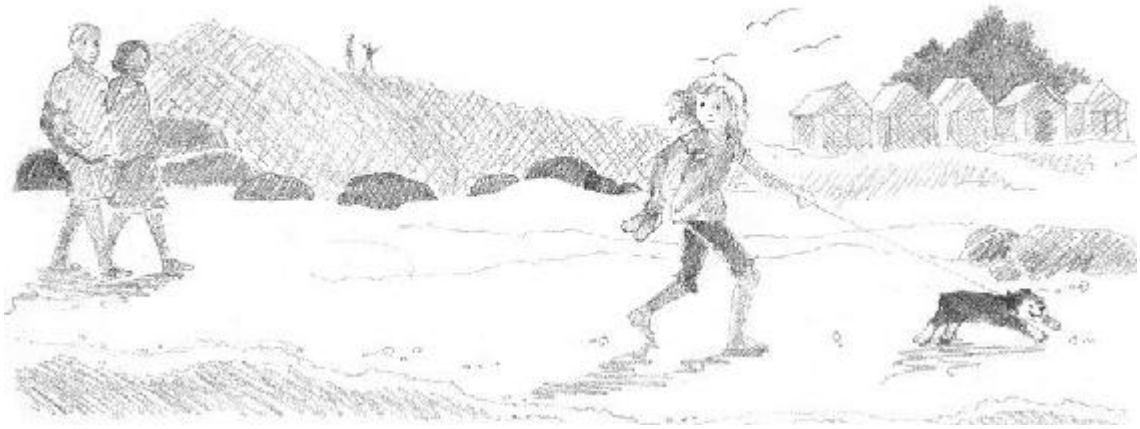

Molly mergea încet, fără ţintă, pe plajă, puţin în urma părinţilor ei. Îl mai striga din când în când pe Max, dar vocea ei nu mai trăda vreo speranţă. O făcea numai pentru că, dacă nu l-ar fi chemat, ar fi însemnat că renunţase să-l caute, şi asta, la rândul său, ar fi însemnat că n-avea să-l mai vadă niciodată. Cel puţin, dacă încă se uita după el, putea să se convingă că mai are o şansă, oricât de infimă.

Tatăl ei nu se dusese azi la slujbă, ca să poată petrece un weekend prelungit cu familia şi, împreună cu mama ei, încercase s-o înveselească propunându-i să facă o plimbare pe plajă până la Stambridge. De obicei, fetiţei îi plăcea ideea – se simţea emoționată la gândul că se ia la întrecere cu fluxul, cu

toate că erau atât de multe poteci în susul falezei încât o asemenea plimbare nu punea probleme. Dar astăzi, Molly nu se putea gândi decât la cât de mult i-ar fi plăcut să hoinărească pe plajă cu Max.

Oftă din adâncul sufletului. Căţeluşul ar fi fost înnebunit după nisip şi apă, era sigură. Şi-l imagină fără să vrea râcâind în nisip, ţopăind la marginea apei, lătrând după pescăruşi. Exact aşa cum făcea căţeluşul pe care îl vedea la distanţă pe plajă, cu o altă familie, trăgând de lesă în urmă o fetiţă cam de vârsta ei, în timp ce el fugărea valurile. Molly se simţi cuprinsă de un sentiment copleşitor de invidie şi nefericire. Clipi des, ca să-şi reţină lacrimile. Câinele acela chiar semăna cu Max.

Îşi trase nasul cu putere şi-şi întoarse privirea.

– Max! Max! strigă ea cu glas răguşit. Aici, Max, vino-ncoace!

Nu se întâmplă nimic. Fetița îşi şterse ochii cu mâneca şi păşi hotărâtă după părinţii ei, privind cu îndârjire bolovanii de pe plajă. Poate venise timpul să renunţe la căutări. Nu-şi făcea decât rău.

Ceva mai departe pe plajă, Lucky se opri în loc cu urechile ciulite, ascultând încordat. Se aplecă înainte, trăgând de lesă şi iscodind cu privirea peste întinderea de nisip. Vedea ceva mai încolo nişte siluete plimbându-se pe plajă, şi una dintre ele aducea cu Molly.

Uitând că era în lesă şi că piciorul îl durea încă, ţâşni în goană de-a lungul ţărmului, lătrând fericit şi târând-o pe Jasmine după el.

– Jasmine! Te descurci? o întrebă mama, văzând-o că se luptă să ţină pasul cu Lucky.

Ea şi tatăl fetiţei se repeziră pe urmele lor.

Molly ridică ochii la auzul hămăielilor şi simţi cum stomacul i se strânge într-un nod dureros. Căţeluşul ăsta mai şi lătra ca Max. De fapt… Miji ochii şi privi ţintă înainte. Semăna cu Max pentru că era chiar el. Alerga pe plajă spre ea din toate puterile, târând-o pe cealaltă fetiţă după el.

Molly o luă la fugă, lăsându-i pe părinţii ei în spate.

Max fugi şi mai repede, disperat să n-o piardă din nou. Se năpusti asupra ei într-un vîrtej de blană şi nisip, lătrând, dând din coadă şi sărindu-i în poală când ea îngenunche să-l îmbrăţişeze.

– Max! Te-ai întors! Ah, unde-ai fost? Nu pot să cred că te-am găsit! şopti ea cu faţa în blăniţa lui.

Căţeluşul lătră frenetic de bucurie şi îi linse lacrimile de pe obraji.

– Îl cheamă Lucky, se auzi atunci o voce palidă şi tristă.

Molly îşi aminti dintr-odată că Max era într-o lesă pe care o ţinea altcineva. Înălţă capul şi văzu o fetiţă blondă, cu păr cârlionţat, care îşi pironise privirea asupra căţeluşului.

– Cel puţin aşa i-am spus noi, zise fetiţa şi-şi trase nasul. Bănuiesc că e al tău, nu…?

Părea că se chinuie foarte tare să nu izbucnească în plâns, şi Molly se ridică încet, strângându-l pe Max la piept.

– Hm, da. A ieşit pe fereastră. Exact acum o săptămână. Mama a lăsat geamul întredeschis, şi el a fugit. Îl căutăm de atunci.

– A! dădu Jasmine din cap a înţelegere. A fost lovit de o maşină, îi spuse ea. Noi l-am găsit. Suntem aici în vacanţă.

Molly rămase cu gura căscată de groază.

– Lovit de o maşină? Şi acum e bine?

Jasmine îi arătă rana de pe piciorul căţeluşului.

– A avut mare noroc. Maşina l-a agăţat doar, dar s-a vindecat foarte bine. Am fost la el în fiecare zi. Îşi trase iar nasul, şi pe obraz îi alunecă o lacrimă. Mă bucur că l-ai găsit, pentru că pare fericit cu tine… dar mai bine ne-am fi plimbat în partea cealaltă pe plajă!

Se întoarse şi o porni împleticindu-se înapoi, simţind că nu putea să suporte vederea celeilalte fetiţe care-l ţinea pe Lucky în braţe, care era stăpâna lui.

– Hei! o strigă Molly, dar cei patru părinţi le ajunseseră deja din urmă, şi mama lui Jasmine o prinsese şi o strângea acum în braţe.

Molly se uită la ea cum îşi ascunde faţa în haina mamei, timp în care toată lumea încerca să dea explicaţii. Mama lui Jasmine o duse pe fetiţă să se aşeze pe un pietroi ceva mai departe de ceilalţi și găsi câteva şerveţele de hârtie, în vreme ce tatăl ei le povesti lui Molly şi părinţilor ei cum îl găsiseră pe Max.

– Vă suntem nespus de recunoscători, spuse tatăl lui Molly, clătinând din cap. Max ar fi putut să moară.

– A fost un mare noroc că l-a găsit Jasmine, spuse și mama ei, mângâind cu blândețe căţeluşul pe creştet. Nici nu-mi vine să cred că l-am recuperat.

Tatăl lui Jasmine zâmbi.

– E un căţel foarte simpatic. Vă spun sincer, aproape ne hotărâserăm să-l păstrăm. Aruncă o privire într-o parte, spre fiica lui. Jasmine nu ştie. A avut foarte mare grijă de el. Cred că va trebui să aşteptăm o vreme ca să-i treacă, dar apoi ne gândim să luăm şi noi un căţeluş.

– Ah! exclamă Molly. Îi venise o idee excelentă. Mami! Jasmine ar putea să-l ia pe fratele lui Max!

– Ei, Molly, nu ştiu ce să zic... spuse mama ei cu îndoială.

– Max are un frate din aceeaşi mamă, îi explică Molly tatălui celeilalte fetiţe. N-am putea să-i ducem să-l vadă? se întoarse ea rugătoare spre

părinţii ei. Sunt sigură că lui Jasmine i-ar plăcea de el. Seamănă foarte bine cu Max.

Tatăl lui Jasmine se uită gânditor la fiica şi la soția lui.

– Nu ştiu. Bănuiesc că am putea să mergem. Se îndreptă spre ele. Jasmine, ascultă-mă puţin, avem o idee...

Jasmine stătea în bucătăria doamnei Hughes, simţindu-se profund nefericită, când ar fi trebuit, de fapt, să fie încântată. Lucky (tot nu se simţea în stare să-l numească Max) îşi regăsise stăpânii şi nu mai trebuia să meargă la un adăpost pentru animale. În plus, părinţii ei tocmai îi spuseseră că, deşi nu-l puteau păstra pe Lucky, voiau totuşi să ia un câine, și, întâmplător, fratele lui Lucky era de vânzare. Dar toată lumea părea că se aşteaptă ca ea să se îndrăgostească pe loc de câinele acela ciudat, după ce îi luase o săptămână întreagă să se ataşeze de Lucky.

Max rămăsese în maşina lui Molly cu tatăl ei, pentru că nu voiau să-l deruteze revederea cu fratele şi surorile lui. Cei trei pui care nu-şi găsiseră încă stăpân se jucau cu o minge moale, ţopăind peste mama şi tatăl lor, uriașii ciobăneşti adulţi. Jasmine îşi dădu seama cum îi venise ideea lui Molly – unul dintre căţeluşi arăta într-adevăr aproape exact ca Lucky.

– Ce crezi, Jasmine? o întrebă mama ei cu îngrijorare în glas.

– Hm...

Fetiţa nu ştia ce să spună. Se simțea groaznic. Molly şi părinţii ei încercau să fie amabili, şi de aceea o încerca un sentiment foarte neplăcut de vinovăție. Vrând să-și ascundă emoțiile, îngenunche să se joace cu căţeluşii, deşi n-avea niciun chef. Ei o priviră iscoditor, cu ochi curioşi, strălucitori, şi

cu urechile ciulite. Jasmine nu putu să nu zâmbească palid. Erau foarte drăguţi.

Căţeluşul care avea un petic ca de pirat pe ochi, la fel ca Lucky, scoase un lătrat scurt. Era în mod limpede o invitaţie sau poate chiar un ordin: „Joacă-te cu mine!“

Jasmine chicoti văzându-i atitudinea poruncitoare şi-i aruncă mingea. El scheună încântat şi sări după ea, repezindu-şi înainte lăbuţele ca s-o apuce înaintea surorilor lui.

Din nefericire, mingea se rostogoli mai departe, şi el ateriză în botic. Se ridică atunci în şezut şi scânci, nu atât rănit, cât ruşinat şi puțin nervos.

– Ooof!

Jasmine îl luă cu milă de jos şi-l legănă puţin la piept.

Căţeluşul i se cuibări în braţe. Uitase mingea: îi plăcea mult mai mult să fie răsfăţat. Îşi vârî boticul umed sub bărbia ei, cu un gest drăgăstos, şi Jasmine râse când nasul lui îi şterse, rece şi umed, urechea.

Apoi, dintr-odată, își aminti de gestul identic pe care-l făcea Lucky și-l puse brusc jos pe fratele lui. Surprins, nedumerit, el scheună cu ochi întunecaţi şi rugători. În mod limpede mai voia să fie alintat.

– Scuză-mă, piciule! murmură Jasmine, scărpinându-l după urechi. N-am vrut. Doar că...

Căţeluşul se căţără la ea în poală şi o linse iertător pe obraz. Limbuţa lui izbutea să fie moale şi aspră în acelaşi timp, şi Jasmine se foi şi râse. O gâdila! Pe neaşteptate, simţi cum partea aceea din sufletul ei care îngheţase atunci când Lucky fugise de lângă ea pe plajă se topeşte, şi îl strânse cu

căldură în braţe pe fratele lui. Ţinându-l strâns la piept, se ridică încetişor şi se uită peste umăr la părinţii ei.

– Credeţi că am putea să-i spunem tot Lucky?

În aceeași serie:

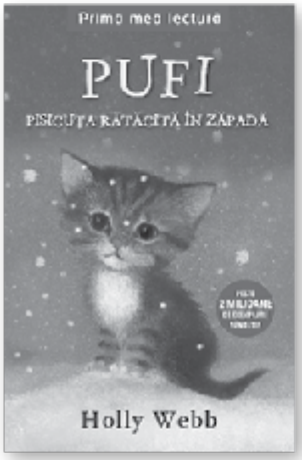

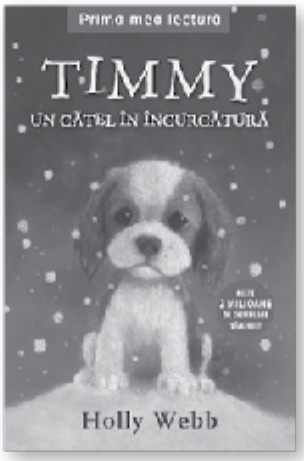

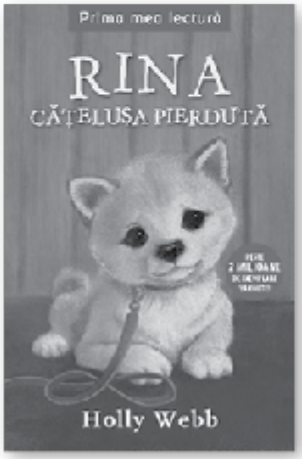

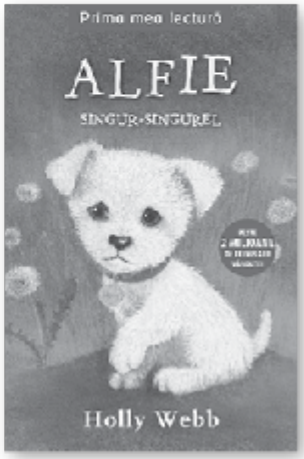

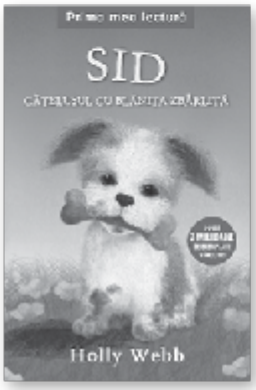
Prima mea lectură
SID
CĂȚELUȘUL CU BLANȘA ZBURLITĂ
Holly Webb

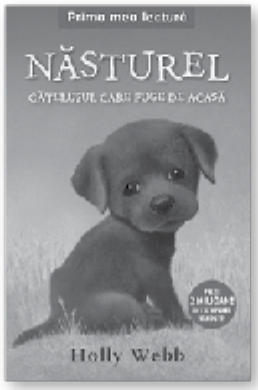
Prima mea lectură
NĂSTUREL
CĂȚELUȘUL CARE FUGE DE ACASĂ
Holly Webb

Prima mea lectură
PUFI
PISICUȚA RĂTĂCITĂ PRIN VISCOL
Holly Webb

Prima mea lectură
STAR
PISICUȚA SINGURĂ ÎN NOAPTE
Holly Webb

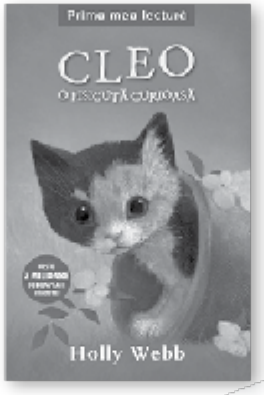
Prima mea lectură
CLEO
O PISICUȚĂ CURIOASĂ
Holly Webb

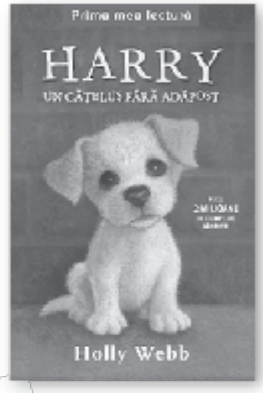
Prima mea lectură
HARRY
UN CĂȚELUȘ FĂRĂ ADĂPOST
Holly Webb

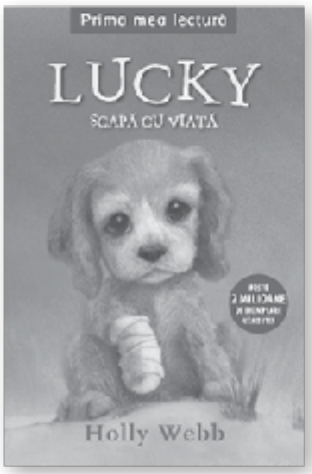
Prima mea lectură
LUCKY
SCAPĂ CU VIAȚĂ
Holly Webb

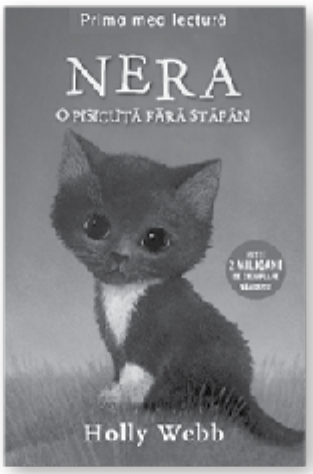
Prima mea lectură
NERA
O PISICUȚĂ FĂRĂ STĂPÂN
Holly Webb

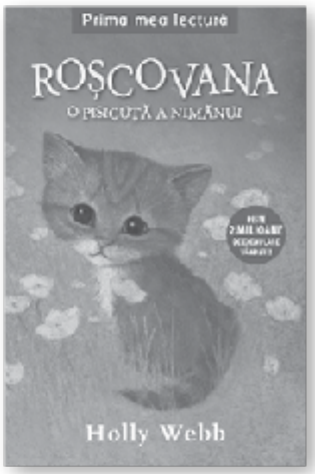
Prima mea lectură
ROȘCOVANA
O PISICUȚĂ A NIMĂNUI
Holly Webb

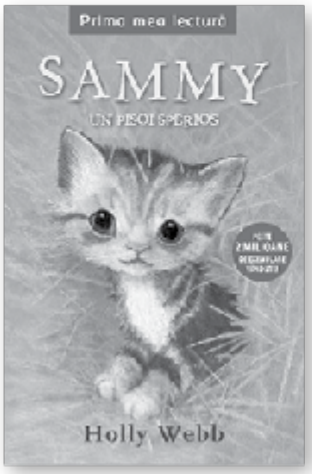
Prima mea lectură
SAMMY
UN PEOI SPĂRIOS
Holly Webb

Prima mea lectură
UN CĂMIN PENTRU
KUKI
Holly Webb

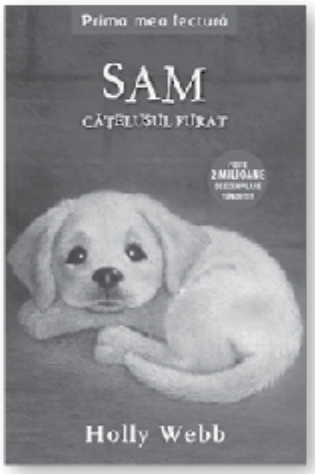
Prima mea lectură
SAM
CĂȚELUȘUL FUGAT
Holly Webb

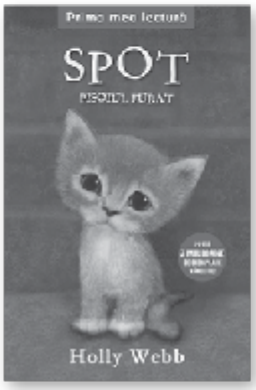
Primo meu lectură
SPOT
PISOIUL FURAT
Holly Webb

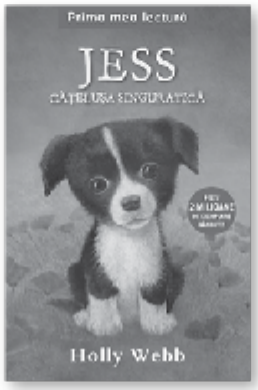
Primo meu lectură
JESS
CĂȚEUȘA SINGURATICĂ
Holly Webb

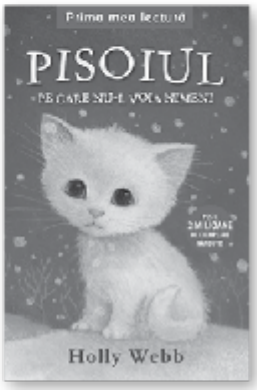
Primo meu lectură
PISOIUL
PE CARE NU-L VOIA NIMENI
Holly Webb

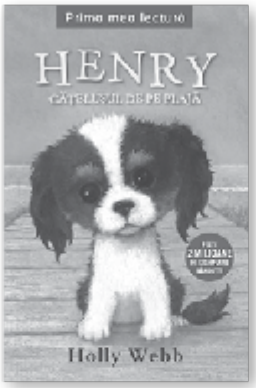
Primo meu lectură
HENRY
CĂȚELUȘUL DE PE PLAJĂ
Holly Webb

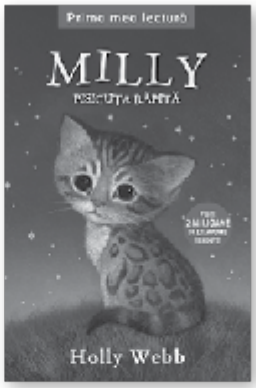
Primo meu lectură
MILLY
PISICUȚA RĂMASĂ
Holly Webb

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.